

BİNBİR ROMAN

Cilt: 8 - Sayı: 181 - 25 Kuruş

31 - Ekim - Çarşamba - 1951

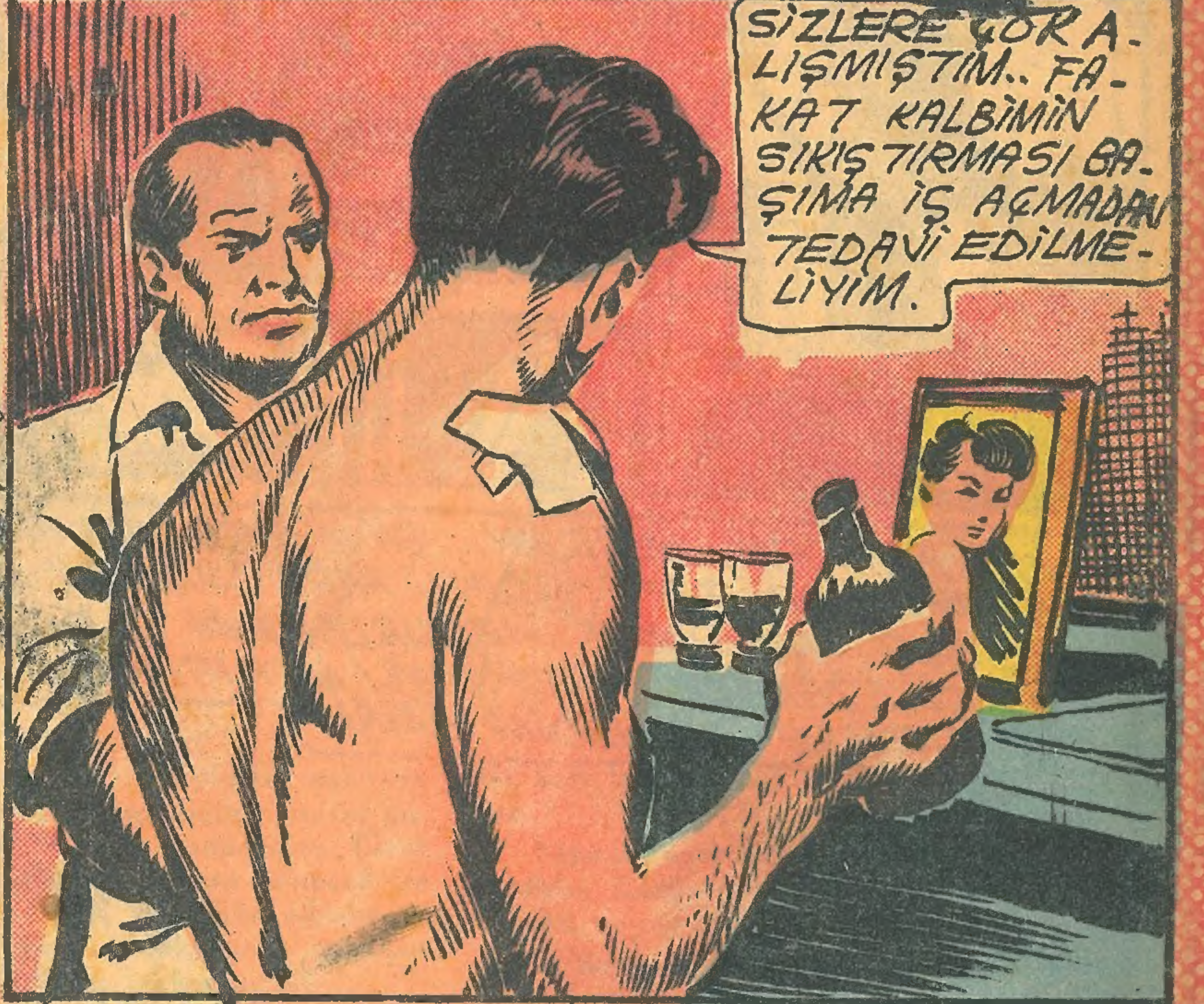
ÖLDÜ PATRON.

ZAVALLI KARPAL

JAMAYKALI ADAM

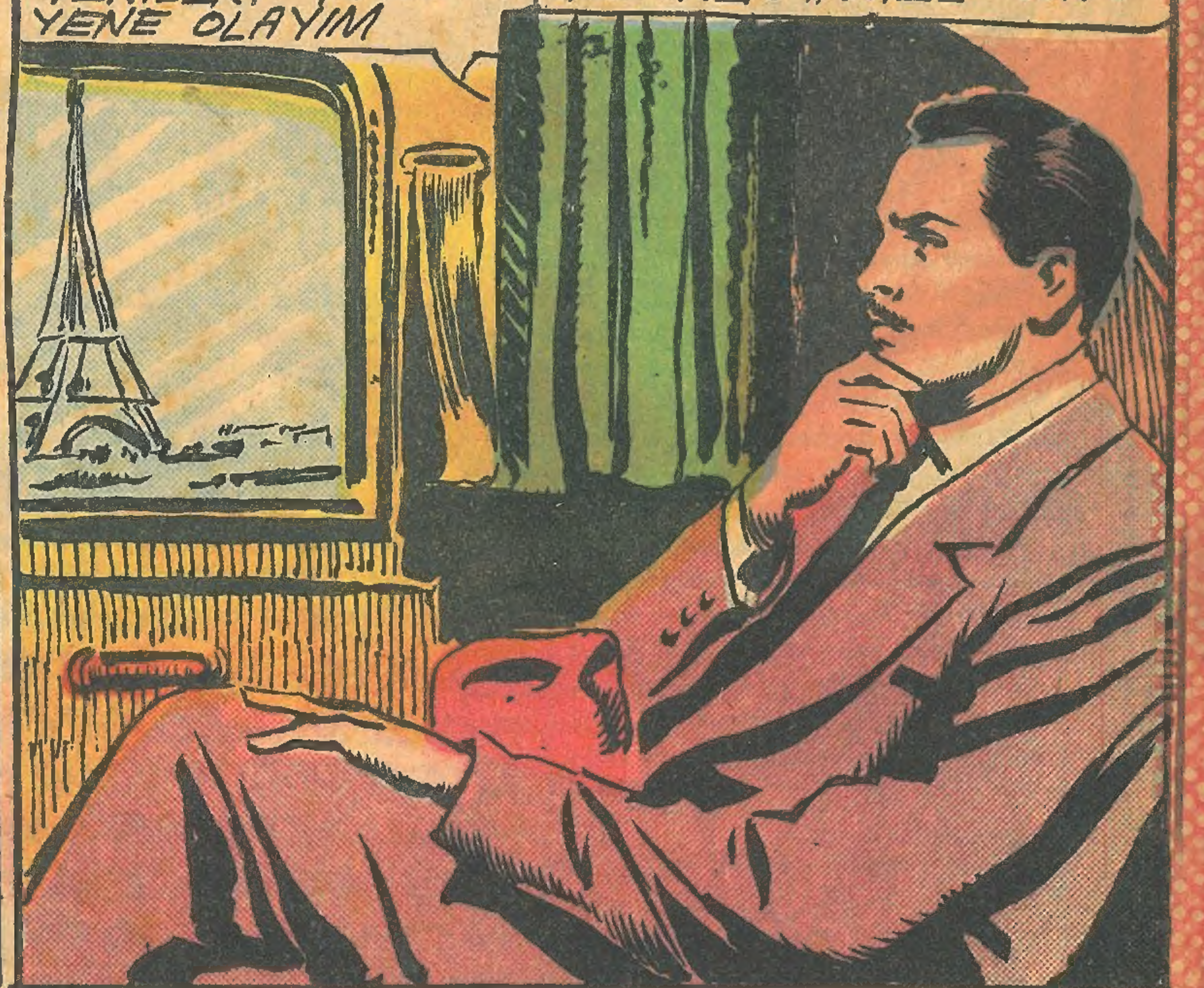
SİZLERE GÖR A-
LIŞMIŞTİM.. FA-
KAT KALBİMİN
SIKIŞTIRMASI BA-
ŞIMA İŞ AÇMADAN
TEDAVİ EDİLME-
LİYİM.

BEN SENİN KALP AĞRINI
KEŞFETTİM.. VİCKİ
DEĞİL Mİ ? BİRKADIN
YÜZÜNDEN AYRILACAGI
MI SANMAZDIM.

OMUZUMDAKİ YARA GEÇMEDİ.. KOLLUMDA
YENİLERİ ÇIKTI. PARİSE İNER İNMEZ MUA-
YENE OLAYIM

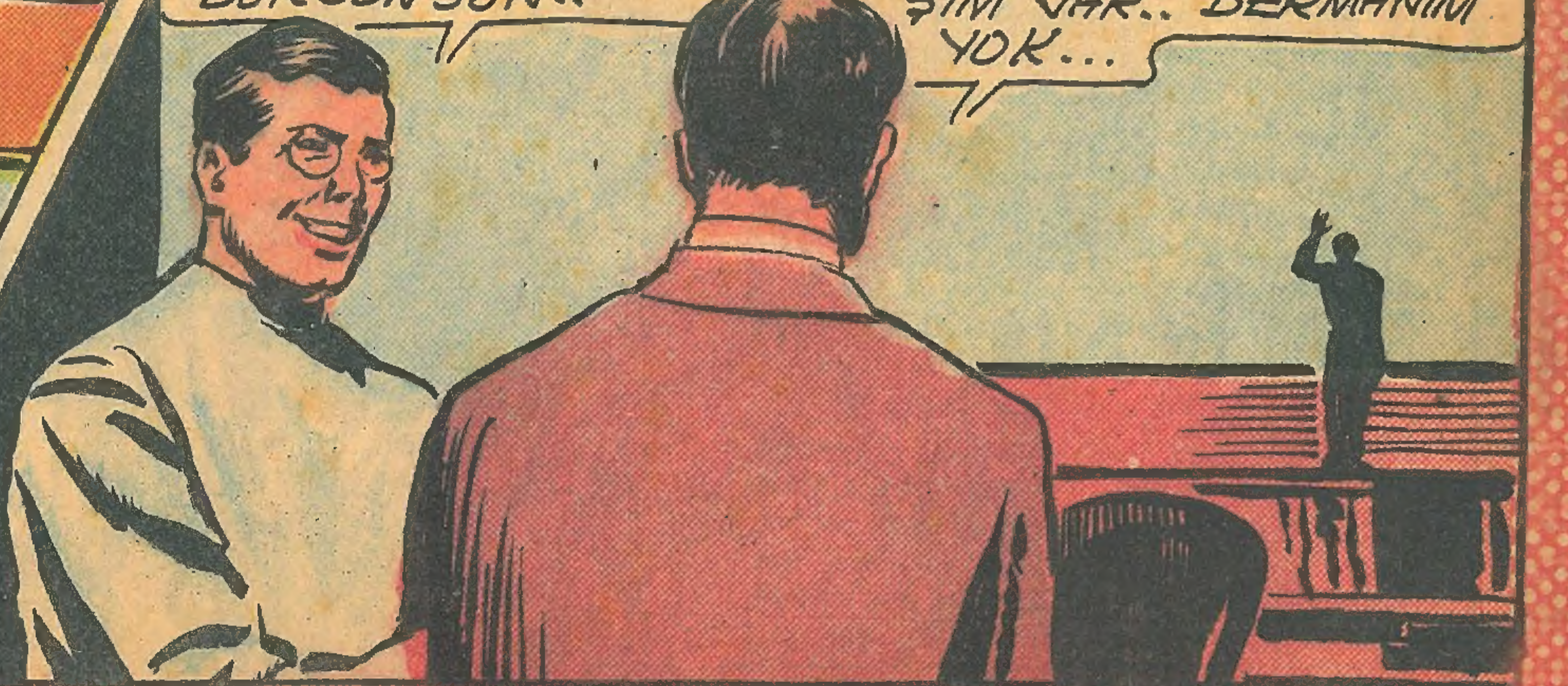
HOŞGELDİN JAK.. GELE-
CEĞİN HABERİNİ ALINCA
O KADAR SEVİNDİM Kİ

MERHABA MARK.. VİCKİ
NASIL.. BURAYA GELİ-
YOR MU ?

GELİYOR.. AMA SENİN
NEYİN VAR ? NEYE
DURGUNSUN ?

MARK VAZİYETİMİ HİÇ
BEĞENMİYORUM. ATE-
ŞİM VAR.. DERMANIM
YOK...

İNSANIN DOKTOR ARKADAŞI OLUR DA BÖYLE
ŞEY DÜŞÜNÜR MÜ? GEL OTUR ŞURAYA
SENİ BİR İYİ MUAYENE EDEYİM.

TEŞEKKÜR EDERİM
MARK..

SÖYLE BAKAYIM.. ASIL ŞİKÂyetİN
KOLUMDAN MARK..OMU NERENDEN?

ZUMDA BİR YARA YARDI.
BİR TÜRLÜ KAPANMADI..
ÜSTELİK KOLUMDA BİR
ACAYIP, KABUKLU, GEÇ-
MİYEN YARALAR PEY-
DA OLDU..

SEN YABANCIM DEĞİLSİN.. SANA HERŞEYİ ANLAT-
MALIYIM. SON DEFA TOPLU PARA URMAK HA-
JESİYLE HÜKMET MEMURLARININ ELİNDEN
ÜÇ CÜZZAMLIYI KAÇIRDIM. HERİFLERLE
PEK TEMAS ETMEDİM AMA..

... ŞÜPHELENİYORUM
İSTE.. ÜSTELİK BU
YARALAR DA KAPAN-
MAYINCA.. NE O MARK?
NEYE DURALADIN ÖY-
LE ? NEYE DALDIN?

BİR KERE KANINI BİR
MİKROSKOP MUAYENE-
SİNDEN GEÇİREYİM..
İNŞALLAH YOKTUR AMA
BEN YARALARIN ŞEK-
LİNİ HİÇ BEĞENMEDİM.
HİÇ NORMAL DEĞİL..

TAHLİL MÜDDETİ JAK'A ASIRLAR KADAR
UZUN GELDİ. MARK ACI BİR İFADEYLE YÜ-
ZÜNÜ MİKROSKOPTAN KALDIRINCA HERŞEYİ
ANLADI.

DEMEK CÜZZAM HA!
KAT'I MI?

MAALESEF JAK.. BUN-
ÇOK ÜZÜL DÜM..

ARKAŞI
VAR

Sinemadaki Çift

Yazan: Marcel Roche
Çeviren: Y. Kaynak

Fikrime göre, ne olursa olsun acele hareket etmemelisin Hector. Biliyorsun ki karını çekemiyen ve kıskananlar çok. Bir tane sinin iftira atmış olabileceğini hiç düşünmüyor musun?.. Bırak hiddetin geçsin, sonra salim kafayla ne yapman gerektiğini düşünürsün.

Julot yarım saatte beri, karısının başka bir adamla sinemaya gitmiş olduğunu haber almış bulunan Hector'u teskin etmeğe uğraşıyordu. Bu kötü haber Hector'a, imzasız bir pusula vasıtasıyla verilmiş ve karısıyla aşığının halen hangi sinemada olduğu da belirtilmişti. Şimdi Hector asap bozukluğundan tırtır titriyor, arkadaşı da onu delice tasavvurundan vazgeçirmek istiyordu. Hector'un niyeti hiç vakit kaybetmeden sinemaya gidip, karısıyla aşığını suç üstünde yakalamaktı.

Julot ne dediyse dedi, hiddetten gözleri bir şey görmez hale gelmiş bulunan arkadaşını razı edemedi. Sonra onun bir rezalet çıkarmasına ve işleri büsbütün berbat etmesine mâni olmak için kendisiyle birlikte sinemaya kadar gitmeğe karar verdi.

Sinema müdürünün odasından içeri bomba gibi girdiler. Adamcağız şaşırıp, fakat her şeye rağmen ziyaretlerinin sebebini kibar bir lisanla sordu. Hector:

— Karım, dedi, sizin sinemanızda tanımadığım bir herifle beraberim. Salona girip onu herkesin içinde rezil etmek istiyorum. Ama tabii film oynarken bu işi yapıp da seyircilerinizi tedirgin etmek niyetinde değilim. Onun için ışıklar yanar yanmaz kapıları açıp da karımın elinden kaçmasına sebebiyet vermemenizi istemiye geldim.

Müdür, efendi bir adamdı. Sonra karşısında duran bu aldatılmış kocanın halinden de anlıyordu.

— Siz hiç merak etmeyin, dedi. Şimdi gidip tedbir alırım.

Sonra Hector'la Julot'un önüne bir likör şişesiyle iki kadeh bırakıp odadan çıktı. Ama niyeti hiç de Hector'unkine uymuyordu. Onun düşüncesi kapıları kapayıp Hector'un karısını içeride bırakmaktan ziyade, onu bir an evvel selâmet-

te çıkarmak ve bu suretle, sineması dahilinde bir rezalet sahnesinin cereyanını önlemektir... Hemen salon-daki ışıkları yaktırdı ve perdenin önüne çıkarak:

— Bayanlar baylar, dedi. Dışarıda fevkalâde hiddetli bir bay var. Dediyine göre karısı, şahsen tanımadığı, fakat eşinin aşığı olduğunu bildiği bir beyle salonumuzda bulunuyormuş. Çıkış kapısının önünde bekliyecek ve onları gördüğü zaman muhakkak bir rezalet çıkaracak.

Ben, sinemamda böyle bir sahneye şahit olmayı istemediğim için bu hanıma bir kolaylık yapacağım. Biraz sonra elektrikler tekrar sönecek ve film başlayacak. Çok rica ederim, o hanımla bey, soldaki ufak kapıdan çıkarak salonu terketsinler.

Biraz sonra elektrikler sönmüş ve müdür odasına dönmüş bulunuyordu. Hector'a, o ana kadar elini sürmemiş olduğu likörden birkaç kadeh ikram etti, sonra saati geldiği zaman salonun çıkış kapısı önün-

de hep birlikte beklemeye başladılar.

Nihayet içerden, filmin bittiğini bildiren final müziğinin nağmeleri aksetti ve memurlar önce perdeleri, sonra da kapıyı açtılar... Şu işe bakın ki içerden on beş yaşlarında bir çocukla, yaşlıca bir kadından başka kimse çıkmadı. Halbuki fenerli kızlar, seans başladığı zaman salonun tıklım tıklım dolu olduğunu yeminle söylüyorlardı.

Çin Zehiri

Yazan: Bradford Smith

Çeviren: S. Bilbaşar

Çin'deki ufak Luhai şehrinin belli başlı caddesinin nihayetinde bir mabet vardı. Yüz kollu Buda heykelinin ağzından konuşarak halka doğru yolu gösteren rahip Lin Kai Wei her zaman bu mabedin kapısında bekler ve oraya gelmeyi akıl-

eden imanlı insanlara dilinin döndüğü kadar nasihat verir, Buda'yla onların arasını yapardı.

Ama o gün mabedin önünden geçenler şayanı hürmet Lin Kai'yi kapı önünde göremediler. Zira rahip efendi içeride, yeni yanına gelmiş olan yamağa talimat veriyordu.

Ona şöyle demektedir:

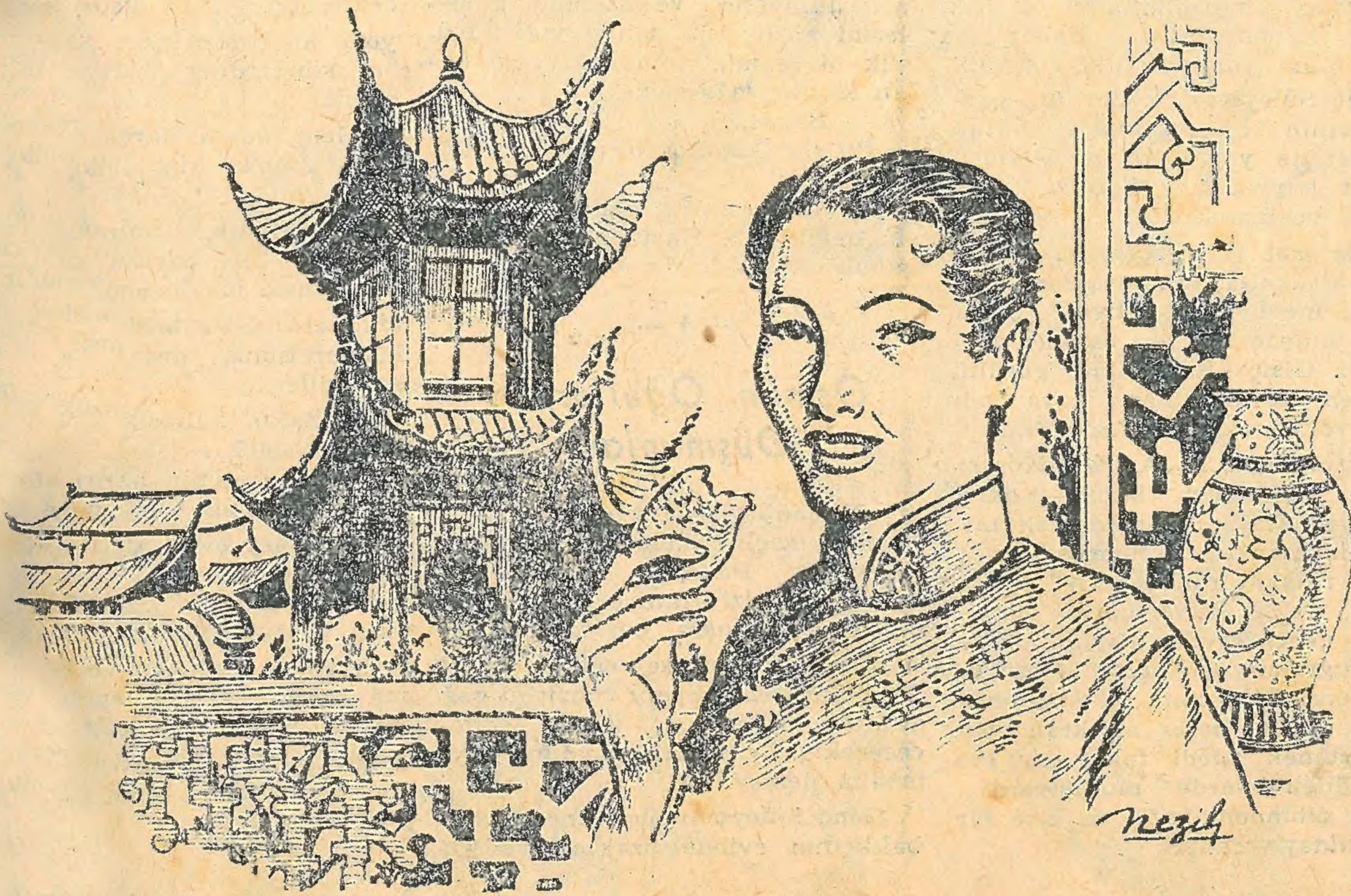
— Mabedi silip süpürdükten sonra benim bitişikteki evimi temizliyeceksin. Bu iş sona erince bahçeyi süpürmek geliyor ve en nihayet de kapının önünde, ibadete gelenlere ödağacı satarsın. Bunlara mukabil ben de sana dinimizin esaslarını öğreteceğim. Karnını doyurmak da tabii benden. Eğer işine geliyorsa kal. Yoksa babanın evine dön ve kardeşlerin gibi açlıktan inle.

Rahibin yanına yamak verilmiş olan küçük çocuğun adı Khan'dı. Karşısındaki şıman adamın nutku sona erince hürmetkâr bir şekilde başını eğdi ve her dediğini yapmağa hazır olduğunu bu şekilde ona bildirdi.

Biraz sonra Khan elinde süpürge olduğu halde Buda heykelinin karşısında düşünüyordu. Vâkıa babasının yanında rahat değildi ve her gün dayak yedi. Ama rahip ondan da baskın çıkacağı benziyordu.

Her geçen gün ufak yamağa, ne gibi bir efendinin yanında bulunduğunu anlatmaktan başka bir şeye yaramıyordu. Rahip çok yiyen ve beraber sofrada bulunduğu kimseye ancak ölmeyecek kadar yiyecek bırakan bir adamdı. Buna mukabil her işin mükemmelen yapılmasını istiyor ve Khan'ın Buda heykelinin yanındaki kıymetli vazanın kırılmasına bilhassa dikkat etmesini istiyordu.

Bir sabah Khan sessizce mabedin kapısına doğru yürürken onun birisiyle konuşmakta olduğunu gördü ve durakladı. Gelen adamın karısı muhakkak bir ölümden kurtulmuştu ve adam, Budaya yalvarmak (Arlası 14. sayfada)

ATES SİPAHİ

Yazan: *Rebia Sakir*

Tarihî Roman: 5

Geng Süleyman bunları düşün-
dükçe deli oluyordu. Acaba bu
haris ve şeytan kadın, kendi-
sini de boğduracak mı idi?

Hayır, bu mümkün değildi...
Kösem Sultan onu mutlaka sevi-
yordu... Hem de delicesine sevi-
yordu. O vaka sabahındaki söz-
leri, ağlayışı, derdi sahte olamaz-
dı... Bir kadın nekadar şeytan, ne
kadar hilebaz olursa olsun bu de-
recesini yapamazdı... Genç Sü-
leyman bağlı bir kemendin boy-
nuna atıldığını vehmettikçe, bu-
radan kurtulup kaçmak, delicesine
koşup uzaklaşmak istiyordu...

Bahçe artık tenhalaşmıştı... Ge-
ce sarayı tamamiyle kaplamış, or-
talık zifiri bir karanlığa gömül-
müştü. Ay bir bulut arkasında
koşarken, bahçede hafif bir ışık
parladı ve karşı koruluklar için-
den ince uzun bir gölge görünüp
kayboldu.

Genç Süleyman gözlerinin bü-
tün dikkatiyle bakıyordu... Koru-
luklarda bir gölge vardı... Evet,
işte tekrar görünmüştü... Ve işte,
yine hafif bir ışık parlamıştı...

Bu ne idi?... Bir işaret mi?...
Kime?... Kendisine mi?... Yoksa ca-
bir bostancıya mı?...

Işık bir iki kere açılıp kapan-
dıktan sonra, beyaz gölge koruluk-
tan tamamıyla çıktı, hızla oynadı
ve genç Süleyman başının üstün-
den bir taşın vızlıyarak oda döşe-
mesine düştüğünü duydu.

Bu ne idi?... Ne oluyordu?... Bu
taşı kim ve niçin atmıştı? Gölge
bu esrarengiz hareketten sonra
bir anda ağaçlıklar arasına dal-
mış, kaybolup gitmişti...

Genç Süleyman, halılar üstüne
düşen bu taşı eline alınca, ufacık
bir kâğıdın da sarılı olduğunu
gördü... Hayret! Bu kâğıt ta ne-
dir?... Bir mektup mu?... Öyle ya,
mutlaka bir şey var, mutlaka...

Kâğıdı hızla açarak buru-
şuklukları düzeltti ve çini siyah
mürekkeple yazılmış şu üç dört
satırı okudu:

«Bu gece Valde Sultan seni boğ-
duracaktır... Dikkat et... Saray-
burnunda bir sandal bekliyor...»

İmza: «Gülbeşeker...»

Nihayet Valde Sultanın desise-
si meydana çıkmıştı. Ölüm mu-
hakkaktı... Ve bu gece, genç a-
dam, kementle boğdurulup, denize
atılacaktı...

Ne yapmalı?... Bu kalın duvarlı,
yüksek pencereli odadan nasıl
kaçmalıydı?...

Genç adam bunları düşünürken,
dişlerini hiddetle sıkıyor, şu anda
Valde Sultanı görse, ihtimal pa-
ramparça edeceğini, boğazını sı-
karak boğacağını, gözlerini oya-
cağını biliyordu...

Genç Süleyman, elindeki kâğıdı
kuşağının arasına sokarak pence-
reye geldi ve dışarıya baktı... A-
şağısı oldukça derindi. Pencere
demirlerini sökerek buradan atla-
manın imkânı yoktu. Nasıl kaça-
caktı?... Bostancılara görünmeden
nasıl kurtulacaktı?...

Boğaza bakan pencerelerin biri
önünde uzun bir selvi vardı... Pen-
cereye oldukça yakındı... Acaba bu
selviye geçebilir miydi?... Ne yap-
malı?... Genç adam, pencerenin ö-
nünde duran selvinin mesafesini
ölçtü cesareti ve mahareti sayeşi-
nde bu selviye geçebilirse, kurtula-

cağını düşündü.. ölüm muhak-
kaktı... İhtimal on dakika son-
ra Kösem Sultanın iri yarı cel-
lâtları odaya dolacak, yağlı ke-
mentlerini sağlı sollu savurarak
Bir dakikada işini bitireceklerdi...

Kalın pencere demirlerinden
birini avuçları içine aldı ve bütün
kuvvetiyle kendine doğru çekti,
itti ve demir parmaklardan biri
esniyerek yerinden çıktı... Artık
öteki demirleri de sökmek ufacık
bir işti... Onu da yaptı...

Genç Süleyman pencerenin
üstüne çıkarak bir aşağıya bir de
selviye baktı, durdu, düşündü, ge-
rildi, ellerini uzatarak birdenbire
kendini karşıya verdi...

Hafif bir gürültü olmuştu...
Genç adam vücudunun bir saniye
kadar havada uçtuğunu ve kolları-
le selvi dallarına sarıldığını his-
setti... Ve kurtuluşun ilk müjdesi-
le geniş bir nefes aldı... Buradan
ötesi kolaydı... Artık ölümden u-
zaklaşıyordu... Pars kalpli haris

Genç Süleyman, halılar üzerine düşen bu taşı eline aldı .

ve fattan Kösem Sultanın bir aşkı
daha kapamıyordu... Fakat bu
aşkıta ölüm yok, kurtuluş vardı...

Genç Süleyman, kollarının, par-
maklarının ve ayaklarının bütün
maharetiyle yavaş yavaş selviden
aşağıya kaymağa, dikketle reye
inmeğe başlamıştı.

Gece saat 11 i geçiyordu... Sa-
rayın alt katlarının birinden ya-
nık bir mevlit sesi geliyor, karşı
küçük kulede acı bir baykuş ötü-
yordu... Genç Süleyman gürültü
etmeden selviden kaya kaya indi
rahat ve sessiz bir nefes aldı...

Kurtulmuştu... Artık Kösem
Sultan, bir insan kanına daha
kıymayacaktı... «Beni sevecek mi-
sin Süleyman?» derken şeytanca
iblisce masum rolü yapan Valde
Sultan, artık «Süleymansz» yaşı-
yacak, genç levendi boğup denize
atamadığı için döğünüp duracak-
tı... Genç Süleyman selvi dibinde
birkaç saniye nefes aldıktan son-
ra yürümek istedi fakat bir ses
onu olduğu yerde mihliyi verdi...
Kulağı dibinden, hafif ve ince bir
ses fısıldayıvermişti:

Başını hızla çevirdi ve genç ca-
riye Gülbeşkerle göz göze geldi...
Genç cariyeye onun omuzlarından
tutarak yükseldi ve Süleymanın
yanağından hafifçe öptü:

— Ooh kurtuldun artık.. hay-
di.. Acele et... Buradan doğru Sa-
rayburnuna in... Fakat dikkat et...
Koruluklarda bostancılar vardır...
Kıyıda seni seni bir sandal bekli-
yor... O benim babamdır, gekinme,
seni Üsküdar'a geçirir... Oradan
sonra dışarıda pek görünme, Val-
de Sultan seni bulursa, yazık olur
sana!...

Genç cariyeye bunları söyledikten
sonra tekrar Süleymana bokuldu
ve hıçkırır gibi bir sesle:

— Beni öp Süleyman?... Artık
seni bir daha hiç göremeyeceğim!
dedi...

Genç adam, bu vefakâr kadını
kucaklayarak dudaklarından öptü
ve ayrıldılar...

Korulukta sessizce yürüdü. Et-

kindan hep bu sesleri dinliyor, sı-
kintıdan ne yapacağını bilmiyor-
du... Nihayet ite bugün de akşam
olmuştu... Bir türlü dışarıya çı-
kamıyor, Hasan babanın korkula-
duruyordu...

Üsküdar'da akşam kasvet için-
de yavaş yavaş kararmağa başla-
mıştı. Sokaklar gittikçe tenhalaşı-
yordu. Ara sıra fenerle geçen yol-
cular olmasa, Üsküdarın insansız
ve hareketsiz taş kesilip kaldığı
zannedilirdi...

Kapı yavaşça açılmış ve Hasan
Baba hızla içeri girmişti:

— Müjde evlât... Yarın yole-
luk var... Sipahilerden otuz beş
yoldaş Anadolu'ya kaçıyorlar... Se-
ni de dedim. Tanırlarmış... Yol-
daşlığımı hoş gördüler...

İkisi de şiltelerin birine otu-
rarak konuşmağa başlamışlardı...
Genç Süleyman artık payitahtta
kalmanın imkânsız olduğunu bili-
yordu. Günlerden beri sokaklarda
dolaşan çığırtkan münadilerin 100
keselik altını mutlak surette onu
Kösem Sultanın avucuna düşüre-
cekti... Esasen onu İstanbul'da bir
çok kimseler tanırdı... Hele yeni-
çeri ocağında ismi dillerde dola-
şırdı.

Pala, kılıç, hançer kullanmakta
büyük bir mahareti olan genç a-
dam, kavgada çığıncasına döğü-
şür, her kılıç sallayışında kor-
kunc kaha-kahalar atardı. Yenigeri-
ler onu «Deli Süleyman» diye ta-
nırlar, bileğini bükme, kılıcını
düşürmek için mütemadiyen kar-
şısına usta adamlar çıkarırlardı.

Sakin, vakur, ve mütevazî bir
adam olan Süleymana, kavgada e-
derken attığı kaha-kahalarından dola-
yı verilen bu «Deli» lâkabı onun
da hoşuna gitmezdi... Fakat at-
sirtında, av meydanından geç-
ken, yenigerilerin ürkek ürkek
«Deli Süleyman!» fısıltılarına ba-
yılırdı...

Artık buradan Anadolu'ya geç-
mek, sarayın ve Valde Sultanın
hilelerinden kurtulmak lâzımdı...
Genç Süleyman geldiği günden
beri hep bunu düşünüyor, hep bir
an atına atlayıp dağ taş aşarak
İstanbul'dan uzaklaşmak istiyordu.

Hasan Baba ellerini uğuştur-
rak anlattı:

— Bu Sipahi yoldaşlar, devletin
kahrını çekenlerdendir.

«Genç Osmanın katlinde suçu-
var!» diye öldürülmek istenildiler...
Kenar köşeye saklanarak şimdi
yedek canlarını kurtardılar... Artık
payitahtta saklanmanın tadı kal-
madı... Hepsi de Anadolu'ya ge-
ceklermiş... Bu gece, saat ikide
yola koyulacaklar... Sana da ha-
ber gönderdiler... «Hazır olsun»
dediler.

Genç adam heyecanla sordu:

— Benim kim olduğumu bili-
yorlar mı?...

— Elbette... Namını çok duy-
muşlar... İlle pazusu kuvvetli, ka-
lıcı oynak bir levenddir diye se-
vindiler... Bize başbuğ olur... Mu-
kadderatımızı arar, gezeriz, diye
sevindiler...

— Sakin kahbelk etmeyeler?...
Nasıl?...

— 100 kesenin hatırı affı şaha-
neye kavuşmak kaygusuyla...

— Behey evlât, deli misin sen!
100 keseye haydi «Peki!» de... Fa-
kat affı şahane?... Müftünün fe-
vası vardır. «Sultan Osmanı ka-
leyliyenler cümleten ve şer'ân id-
ma müstahaktır!» denilir... Her
Sipahi Yoldaşlar can kaygusu-
dalar... Namert kişi değillerdir
Ben bunu bilir, bunu söylerim.
Bana inan...

(Arkası var)

— 4 —

Osman Oğullarının Düşmanları

Münadiler bağıırıyordu:

«Sarı saçlı, Süleyman adlı, din
ve devlet, Padişah düşmanı bir
Sipahi edepsizi aranıyor... Her kim
evinde saklamışsa, her kim yerini
bilip te söylemezse, cezası idam-
dır... Bu genç Sipahi hınzırını sağ
getirene 100 kese ihsan edile-
ceceeeeek!.. Ey Ahali, duydum duy-
madım demeyiilin!»

Genç Süleyman üç günden beri,
balıkçının evinde uzaktan ve ya-

NAT PINKERTON

MARCI
BAK SU YA-
NAŞAN MO-
TORDA NAT
VAR..

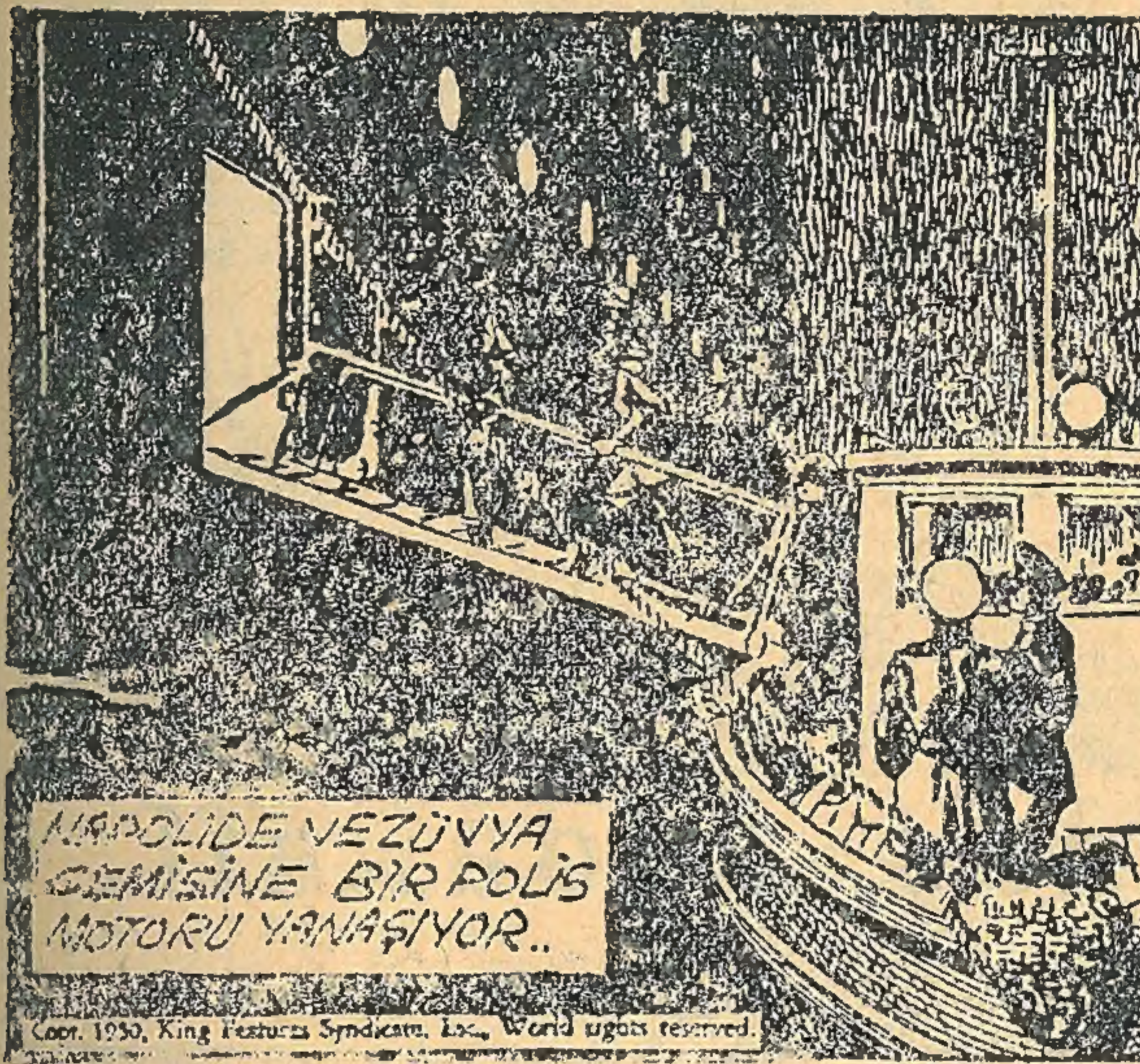

POLİSLER GELİYOR
GEMİYE ÇIKIYORLAR..
ŞU GÖZLÜKLÜ HERİF
TE NAT PINKER-
TON..
ÇABUK KA-
ÇALIM..

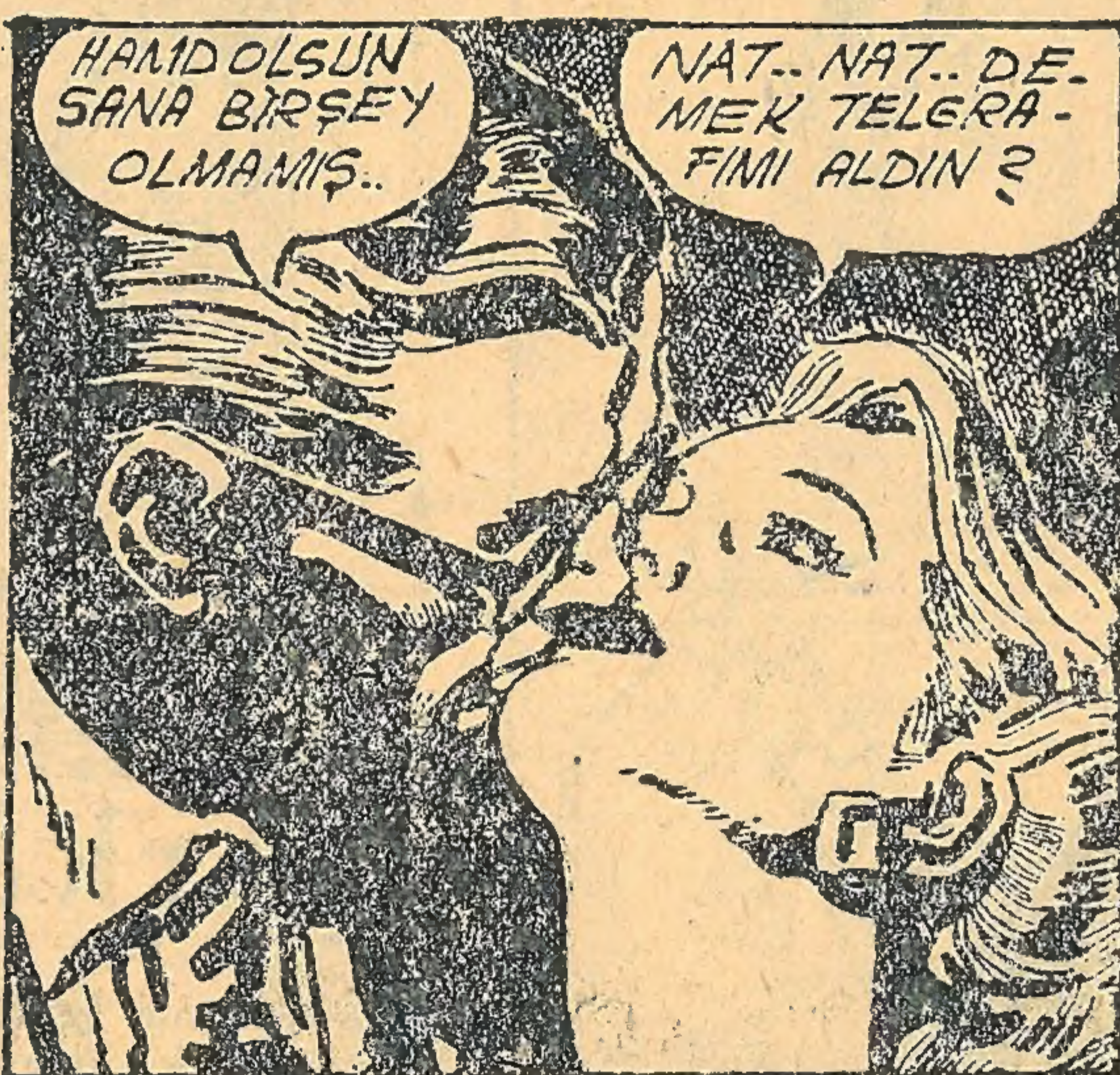
LİMANIN ORTA-
SINDAYIZ KİS-
KAÇ.. NASIL
KAÇABİLİRİZ..

GE-
NENİ
KİS TA
GEL..

NAPOLİDE NEZÜVYA
GEMİSİNE BİR POLİS
MOTORU YANAŞIYOR..

HANDOLSUN
SANA BİRŞEY
OLMAMIŞ..

NAT.. NAT.. DE-
MEK TELERA-
FİMİ ALDIN ?

PARDON SINYOR..
KÜÇÜK HANIM
ÇOK LÂTİF.. AMA
BİZİ DAHA CİDDİ
MEGELELER BEK-
LİYOR

SADECE ONUN
TAYFA OLDU..
GÜNÜ BİLL-
YORUM

LİSTEDE
BÖYLE BİR
ADAM
YOK

TABİİ GİZLİ
İSİMLE DO-
LAŞIR..

GEMİNİZİ A-
RAMAK MEC-
BURİYETİN-
DEYİZ..

YÜZEREK KAÇACAGIZ
EVLAT.. AMA SUYA AT-
LAMAZDAN EVEL DE-
FİNENİN YERİNİ
ANLAT..

SÖYLEDİM YA
BENARESMA
LİKÂNESİNE..
DAHA FAZLA
SÖYLEMEM.

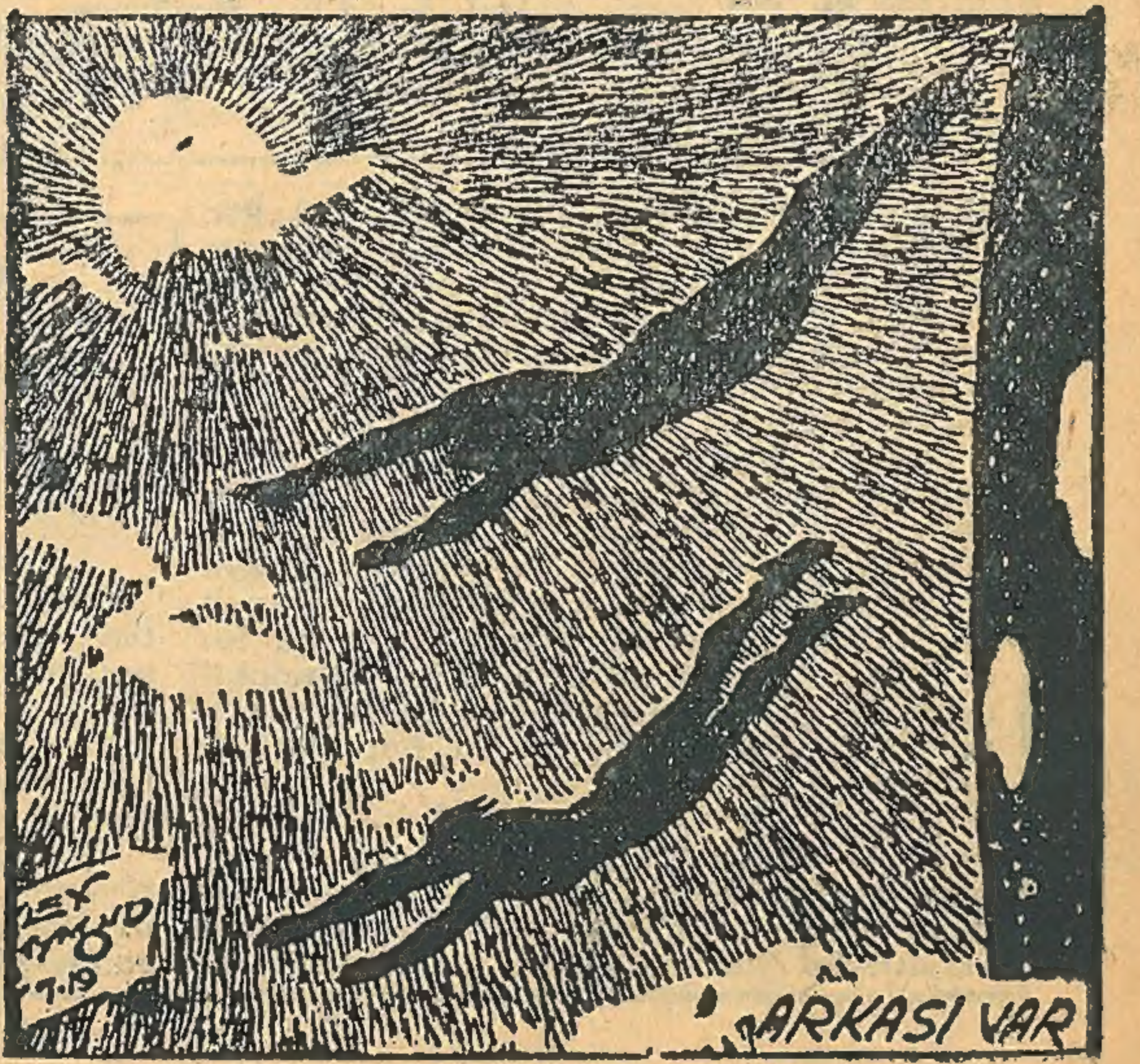
SENİNLE UĞRA-
SACAK VAKTİM
YOK.. ÇABUK SÖY-
LE..YOK
SA..

ÖLDÜR-
ME BENİ
KISKAÇ..
SÖYLİ-
YECE-
GİM.

BOMBALANMIŞ
BİR EVİN CNA-
RINA.. OCAĞIN
İKİ METRE
GÜNEYİNE

YALANSA
HALİN DÜ-
MANDIR..
HAYDI ATLA.

ARKASI VAR

Kamarot

Yazan: James Cochrane

Çeviren: Nihal Yeğinoğlu

Tommy 17 numaralı kamaranın kapısına vurdu. İçerden lâtif bir ses:

— "Girin!" dedi.

Tommy içeriye girdi. Transatlantığın en lüks kamaralarından biriydi, burası. Tommy Mrs. Merival'ı oturma salonunda bulamayınca yatak kamarasına doğru yürüdü. İçerden aynı lâtif ses:

— "Sen misin, kamarot?" dedi. "Gel buradayım!"

Mrs. Merival tuvalet aynasının önünde oturuyordu. Masanın üzerinde açılmamış duran çok büyük, kutuya benzer bir paket Tommy'nin dikkatini çekti.

— "Buyurun, istediğiniz tren tarifesini getirdim, Mrs. Merival."

Tommy binbir zahmetle bulduğu tren tarifesini masanın üzerine koydu. Ama yerinden kılmılamadı.

Seyahatin başlangıcından beri Mrs. Merival'e çok hizmet etmişti. Ama bu çok zengin kadın ona şimdiye kadar hiç bahşis vermemişti.

Tommy öfke içinde dışarıya çıktı. Uç kuruş bahşiste değildi. Ama bu kadar zengin bir kadının kendisini uşak gibi kullanıp sonra tatlı bir söz bile söylememesi sinirine dokunmuştu. O sırada bir bahşis:

— "Kamarot!" diye seslendi. Gemi limana girmiş ve yolcular arasında kaynaşma başlamıştı. Tommy'nin aklına ansızın bir şey geldi. Öyle ya, Mrs. Merival belki gemiden ayrılırken toplu olarak bahşis verecekti!

Küçük kamarot artık onu kaçırmamak için 17 No. lu kamaranın etrafından ayrılmaz oldu. Bahşis meselesi bir inat halini almıştı.

Nihayet Mrs. Merival kapıda göründü. Tommy'yi görünce:

— "Ah, kamarot, kamaramı çok dağınık bıraktım, toplarsın artık!" dedi.

Tommy gülümseyerek yerlere kadar eğildi ve onu geminin kapısına kadar geçirdi.

— "Güle güle, Mrs. Merival!"

Mrs. Merival konuşmağa tenez-zül etmediği gibi gülümsemek zahmetine de katlanmadı. Sadece başını eğdi ve inip gitti!

Tommy öfkeden köpürerek onun kamarasına girdi. Biraz evvel dikkatini çekmiş olan büyük kutu açılmış olarak hâlâ masa üzerinde duruyordu. Tommy kutuyu aldı ve o zaman kapağının içindeki isim dikkatini çekti. Küçük kamarotun zeki gözleri anasının yandıl! Biraz sonra Tommy elinde boş bir kutuy-

la gemiden çıkıyor ve gümrüğe doğru koşuyordu.

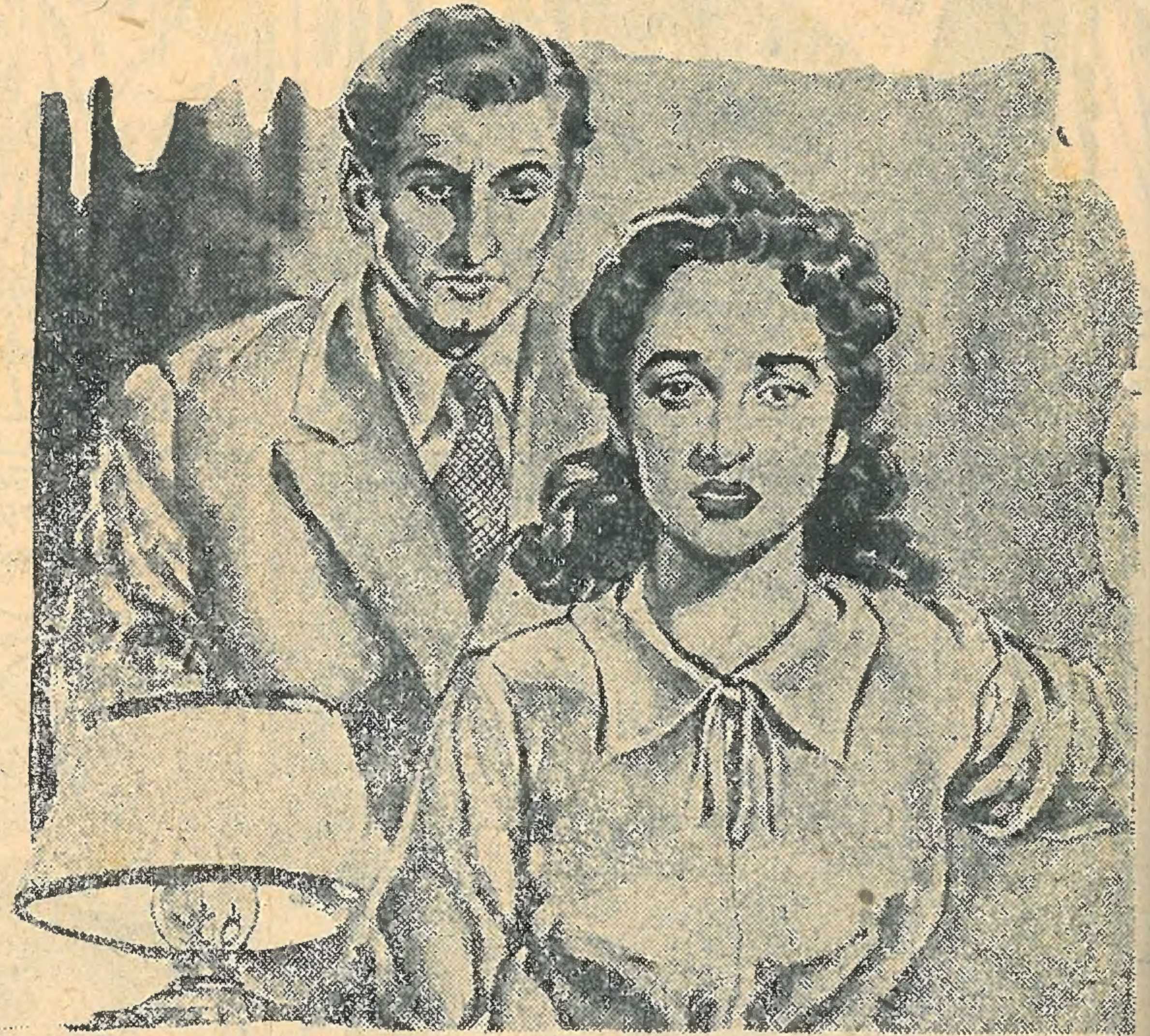
Mrs. Merival gümrük memurlarının önündeydi. Tommy'nin elindeki kutuyu görünce rengi attı.

— "Kutunuzu bırakmışsınız, Mrs. Merival!"

Büyük kutuyu önce gümrük memuru eline aldı ve kapağın içini okudu: "Schiaparelli - Çamaşır kısmı - altı tane eliş işlemeli, dantelli kadın kombinezonu!"

— "Sizin bavulunuzda yarım düzüne çamaşır yok, bayan!"

Tommy'nin gülümseyen gözleri önünde güzel kadını muayene odasına götürdüler. Biraz sonra bir yolcunun kürkünün altına yarım düzüne çamaşır giyerek gümrükten geçmek istediği haberi etrafa yayılıyordu!

Arkadaş Sadakati

Janet odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaşıyor ve endişeyle ellerini uğuşturuyordu... Dick eve bir saat geç kalmıştı. Her akşam geldiği trenden sonra iki tren daha gelmiş ama Dick çıkmamıştı. Janet meraktan çıldırmak üzereydi.

Ne olmuştu acaba? Dick şimdiye kadar hiç habersiz geç kalmamıştı? Geç kalacağı zaman daima sabahleyin söylerdi. Janet kendi kendini teselli etmek için elinden geleni yapıyordu ama nafi!le!

Nihayet genç kadın boş ve kararlık evde yapayalnız kalmağa daha fazla tahammül edemiyerek man-

tosunu giydi ve dışarıya çıktı. Ama dışarıya çıkıp ne yapacaktı? Evde bekliyeceği yerde istasyonda beklemek Dick'i bir an evvel geri getirecek miydi?

Sokağa çıktı ve bu üçra banliyöde oturduklarına kaçınıcı defa olarak lânet okudu. Şehirde otursalar şimdi böyle mi olurdu? Bari hiç olmazsa telefonları olsaydı! Ne onların ne de Dick'in şehirdeki ahabalarının evlerinde telefon vardı.

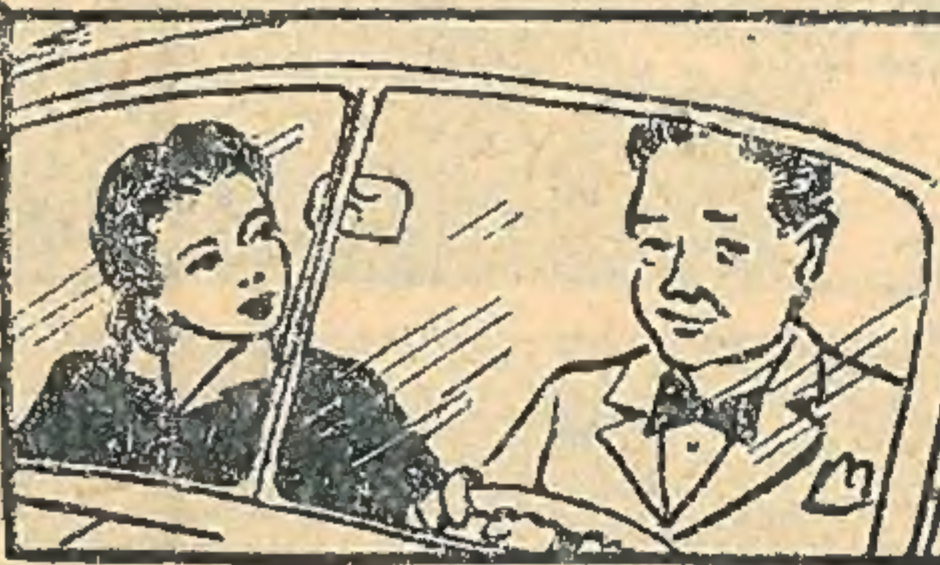
Janet ansızın bir karar vererek postahaneye doğru ilerledi. Telefon yoksa telgraf vardı ya! Hemen telgraf gişesine gitti ve Dick'in şehirdeki en samimi beş arkadaşına telgraf çekti.

"Dick geç kaldı. Meraktayım. Sizde mi?"

Telgrafları verdikten sonra içi biraz rahat ederek istasyona gitti. On beş dakika sonra şehirden tren geldi ve Dick trenden indi. Janet'i çocuk gibi kucaklayıp öperek:

— "Affedersin, canım!" dedi. "Ama çok acele bir iş vardı. Sana haber veremediğim için ben de o kadar üzülüm ki!"

Janet biraz evvelki endişe ve korkusunu unutmaz artık gülüyordu. Neşeye evlerine döndüler ve yemeklerini yediler. Tam sofradan kalkarken kapı çalındı. Kapıda postacı duruyordu. Elinde yıldırım habesiyle gelmiş beş telgraf vardı. Dick'in şehirdeki arkadaşları cevap yazmışlardı. Telgrafların beşinde de: "Evet. Dick bizde," deniyordu.

Hanımefendinin Keyfi

M Sylvestre yağ gibi asfalt yol boyunca, 1949 modeli Ford arabasını sürmekteydi. Acelesi olmadığı için fazla süratlenmiyordu, yeni satın aldığı otomobilin direksiyonu başında, kendi öz arabasını kullanmanın zevkini sürüyordu.

Birden bir, düz yolun epey ilerisinde, bir hanımın kendisine işaret ettiğini gördü. Iyice yakınladığı zaman, bir şort giymiş ve saçlarını sıkıca arkaya taramış olan hanımın pek genç ve pek güzel bir şey olduğu meydana çıktı. M. Sylvestre hemen stop etti ve otomobil sahibi olmanın bahşettiği nimetten istifade gayesiyle kapıyı açıp hanımı buyur etti.

Burnu biraz havaya kalkık, çilli ve pek seghar bir mahlûk olan genç kız onun yanına kurulduğu zaman, güneşten yamış bacaklarını, mümkün olabilen rahatlıkla öne uzatmıştı. Bu insafsız iş-

galinden sonra, elindeki çantayı koyacak yer kalmadığını görünce M. Sylvestre'ye:

— Biraz öteye gitsenize, dedi.

M. Sylvestre gülümseyerek biraz öteye gitti, yani kapıya yapıtı ve hanımın çantasına yer açıldı. Biraz sonra M. Sylvestre sordu:

— Yanlış bir iş yapmayalım. Ben tren istasyonuna gidiyorum. Sizin yolunuz da orası mı?

— Evet orası, ve bir randevuya yetişmem lâzım. Ama siz okadar yavaş sürüyorsunuz ki, bu gidışle imkânı yok randevuma yetişemeyeceğim... Gören de

bir cenazenin peşinden gittiğimizi sanır.

M. Sylvestre arabayı biraz hızlandırdı. Yarım dakikalık bir sükût oldu; sonra davetsiz misafir konuştu:

— Sigaranız var mı?... Aaa, Amerikan sigarası değilmiş... Neyse, bu da bir şeydir... Kuzum şu arabayı biraz hızlandırınız. Yoksa kaza yapmaktan mı korkuyorsunuz?

Bu söz M. Sylvestre'nin onuruna dokunmuştu. Gaz pedalına olanca kuvvetiyle bastı ve motor, kıvılcımlar fışkırtarak çalışmağa başladı. Ama hanım bir türlü memnun olamıyordu. Nihayet:

— Anlaşıldı, dedi, siz bu işi kıvıramayacaksınız ve ben randevuma geç kalacağım... Gelin yer değiştirilim de arabayı ben süreyim.

M. Sylvestre mutî bir şekilde arabayı (Arkası 14. sayfada)

Yazan: Bernard Gervaise
Çeviren: Ben.

GİZLİ VAZİFE !..

VİDALİS ALENİN YANINA GELDİ
NEDİR BU BAŞI-
MIZA GELENLER?

181

EVE GİRDİLER. YARALI
LARI TESELLİ ETTİLER.

ZAVALLI INDIANA.. GÖK
GEKTİN.. İYİLEŞ.. BİRAZ
RAHAT YÜZÜ
GÖR

NİHAyet MESELEYİ BİR KARARA BAŞ-
LAMAK İÇİN TOPLANDILAR.

İÇİMİZDE BİR FRANSUA, BİR ROZİN
EKSİK. SAĞD VE ADAMLARINDAN KUR-
TULMAK İÇİN NE YAPALIM?

BANA KALIRSA
HEP BİRLİKTE
PERER YA HÜCUM
EDELİM.

TAM BU SİRADA--
ALEN- VİDALİS.

BİR ATLI YAKLAŞI-
YOR. GÖŞOLARDAN
BİRİ GALİBA..

EYET ONLARDAN
BİRİ.. SİLAHLA KAR-
ŞILIYALIM..

HEY. SİZE İKİ GÜN MÜHLET
VERİYORUZ. KARARINIZI VE-
RİNİZ. PETROL YATAĞINI SÖY-
LERSENİZ NE ALA.
SÖYLEMEZSENİZ
ELİMİZDEKİ RE-
HİNLERİ ÖLDÜRE-
CEĞİZ. SİZ DE
ÇİFTLİKTEN ÇIK-
MIYACAKSINIZ.

NE Dİ-
YOR.
SUNUZ

BU İKİ GÜN İÇİNDE
HEPİNİZİ TEMİZLİ-
YECEĞİZ.

HABERCİ DÖRT NALA GİTTİ.

PEKİ.. BİZ VAZİFEMİ-
Zİ YAPALIM DA SİZ
NE YAPARSANIZ YA-
PINIZ.

VAZİYET VAHİM. BU GECE İKİ
FEDAI GÖŞOLARIN KAMPINA HÜ-
CUM EDER. ONLARI OYALAR, İNKÂN
BULURSA ESİR-
LERİ KURTAR-
RIR. GERİ
KALANLAR
ÇİFTLİKTEN
KAÇARLAR

INDIANA DOĞRULDU.

GÖŞOLARIN
KAMPINA BEN
GİDERİM. BE-
RBER KİMİ
GELİR.

BEN..
NİSAN..
LİMİ BE-
NİM KUR-
TARMAM
LAZİM

INDIANA SEN HASTASIN
YAKALANLARSAN SAĞ
BIRAKMAZLAR

SAKİN OL VİTA-
LİS.. BEN ÇİF-
LİKLE ORMAN
ARASINDA GİZLİ
BİR YOL BİLİ-
YORUM

İKİ KADINI GÖNDERMEK
DOĞRU DEĞİL..

ÖYLEYSE
YOLUNUZ
AÇIK OL-
SUN..

181

İKİSİNE DE DERİN İTİMA DİM
VAR. SONRA NE YAPSAK ONLARI
CAYDIRAMAYIZ.

ŞİMDİ GECE.. SAAT İKİ.. SİZ ÇIKIN BİZ
DE DÖRDE DOĞRU YOLA ÇIKARIZ.
TANRI YARDIMCINIZ OLSUN

ARKASI VAR

MANDRAKE

HAYALET BALINA

KORSAN TAMATEŞ
EDECEĞİ SIRADA,
MANDRAKENİN BİR
İŞARETİYLE SİLAHI
ATEŞ ALMIŞ GİBİ
OLDU.

MANDRAKENİN YENİ BİR İŞARETİ
İLE KORSAN YAVAŞ YAVAŞ YAK-
LAŞTI.

GEL.. BA-
NA BÜBA-
LINANIN
HİKAYESİ-
Nİ ANLAT

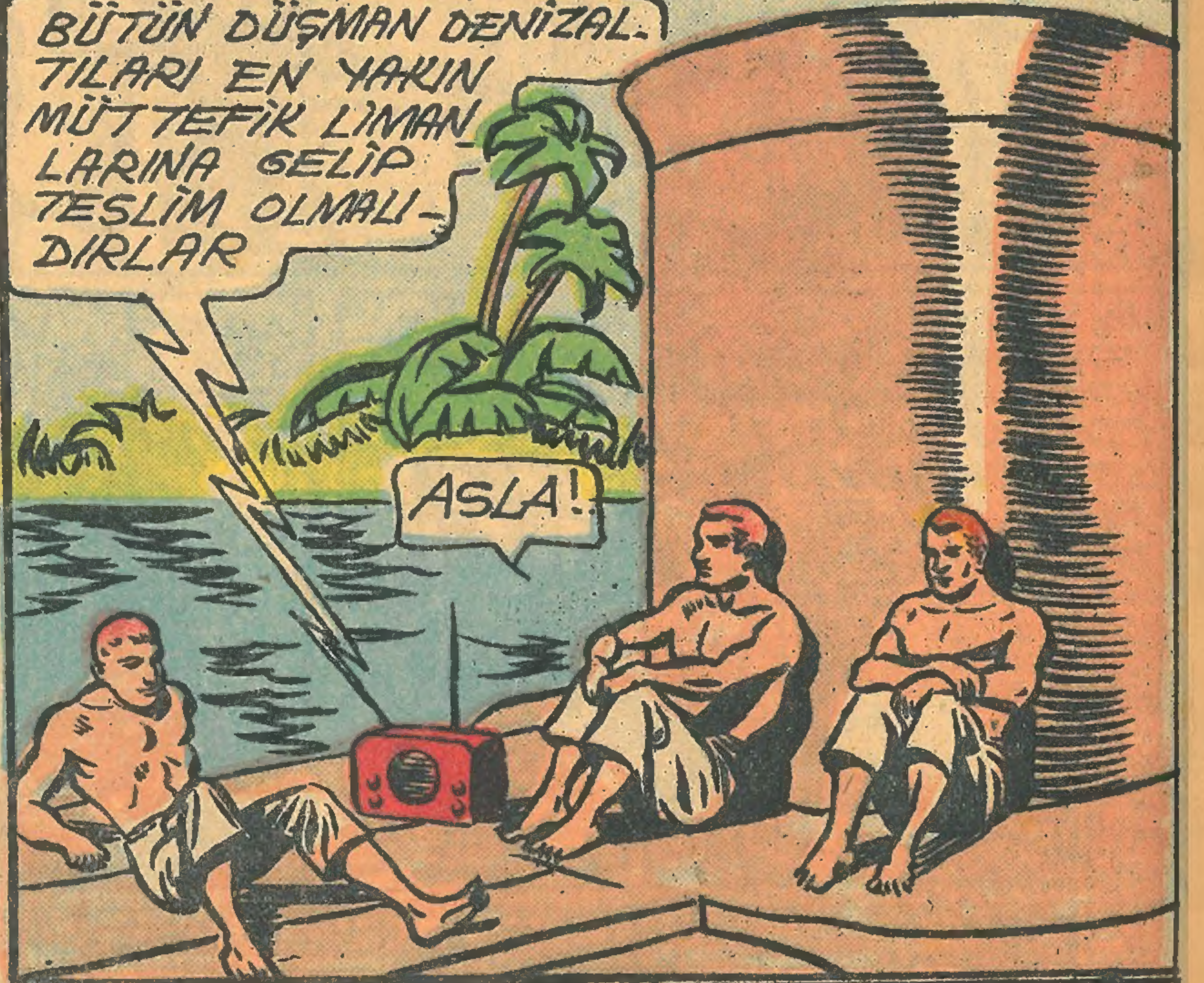
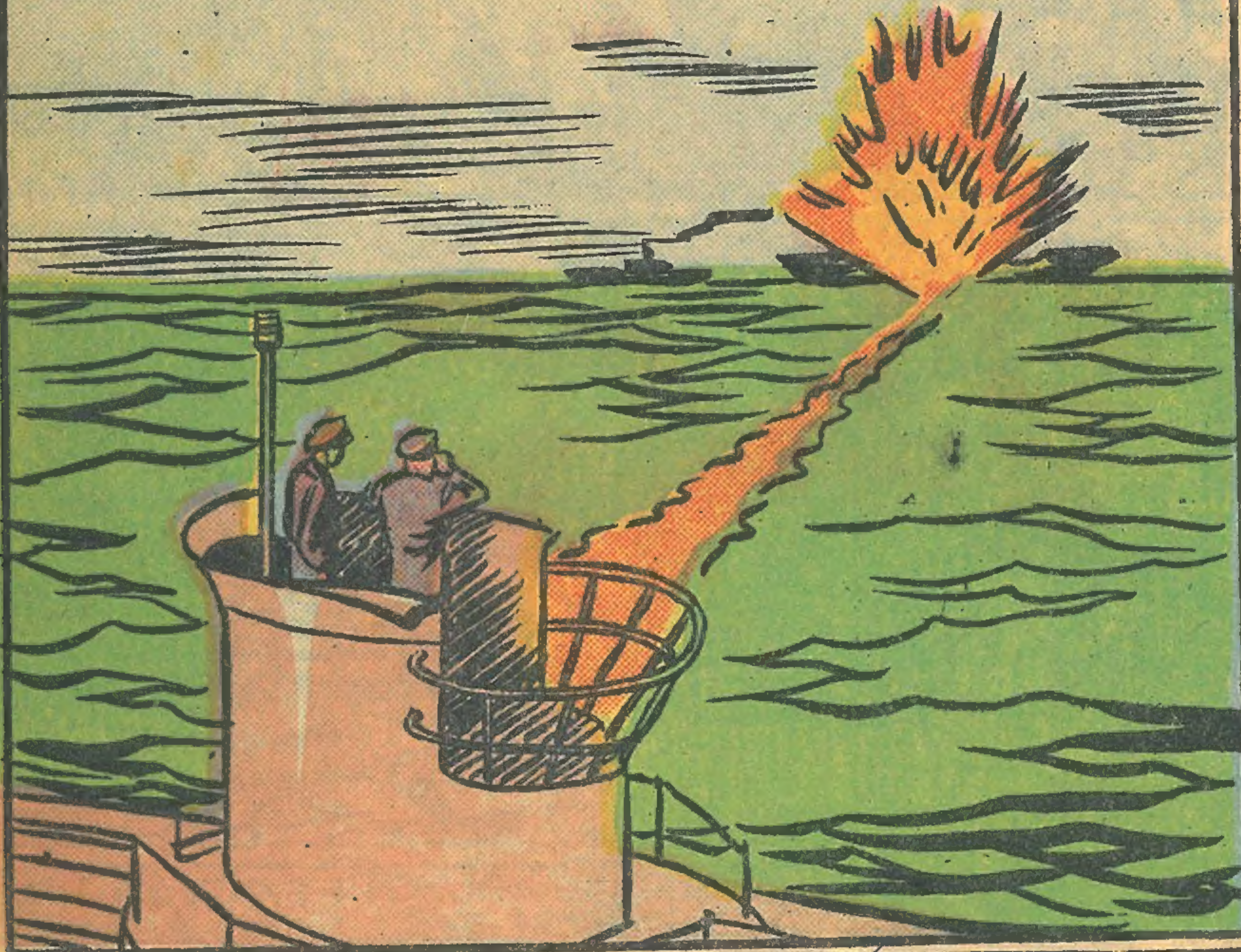
8

KORSAN ANLATMAĞA BAŞLADI: HARP ES-
NASINDA BİZLER SİZİN DÜŞMANINIZDIK. DE-
NİZALTIMIZLA ŞİLEPLERİNİZE HÜCÜME-
DERDİK.

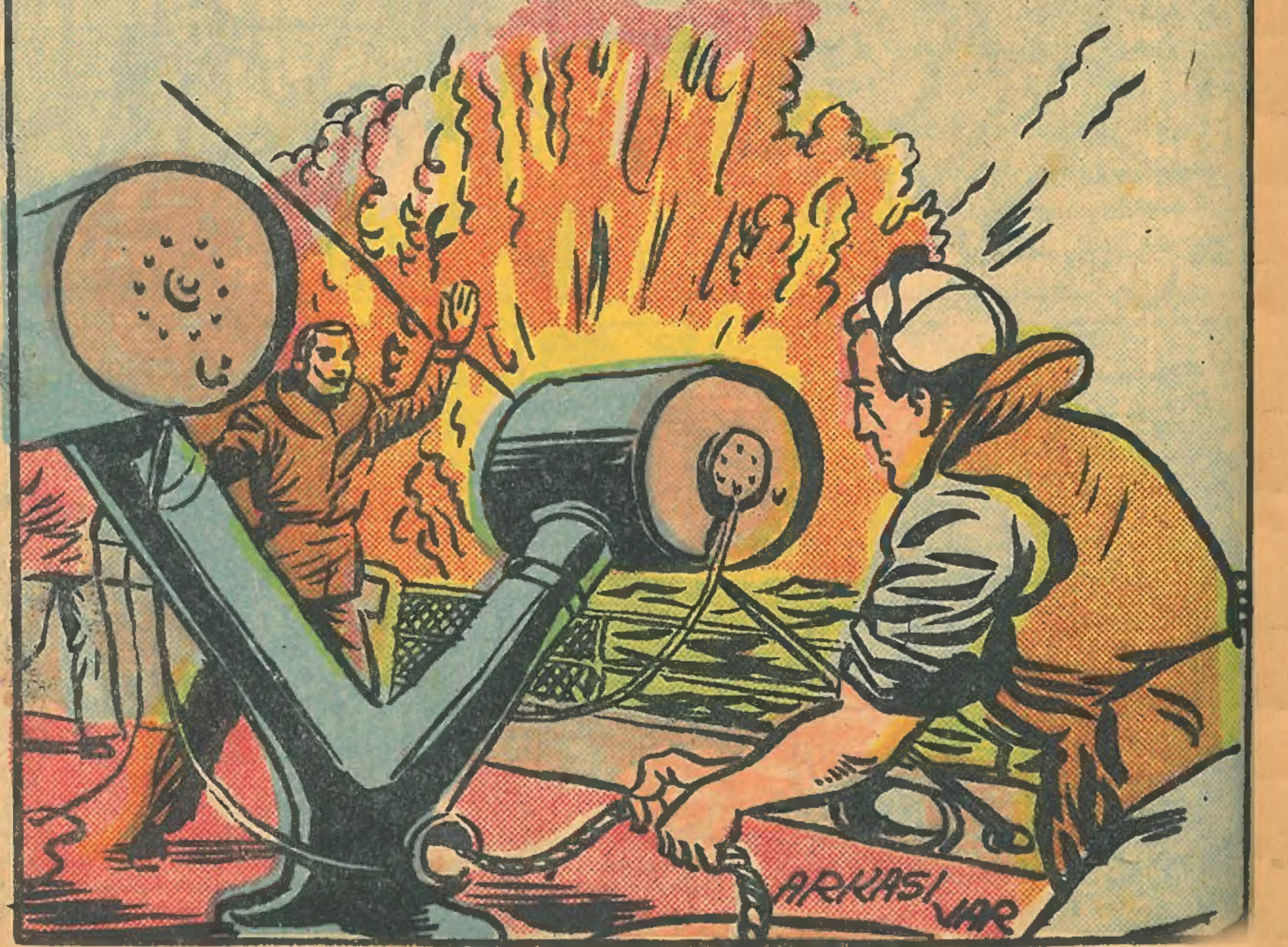
HARPTEN YENİLİNCE DENİZALTIMIZI TESLİM
ETMEK İSTEMEDİK..

BÜTÜN DÜŞMAN DENİZAL-
TILARI EN YAKIN
MÜTTEFİK LİMAN-
LARINA GELİP
TESLİM OLMALI-
DIRLAR

İHTİYAĞLARIMIZI TEMİN ETMEK İÇİN BİRKAN
GEMİ SOYDUK VE BİR MÜDDET BÖYLECE
İDARE ETTİK.. FAKAT BU SİTTİN SENE
BÖYLE DEVAM EDEMEZDİ. ENİNDE SONUN
DA ENSELENECEKTİK..

NİTEKİM MÜTTEFİK BAHRİYESİ DURMA-
DAN BİZİ ARIYORDU. BU SIRADA BİRİNİZİN
AKLINA PARLAK BİR FİKİR GELDİ:
IŞIK SAĞAN HAYALET BALINA..

KARTALIN OĞLU

İRİS DÖVÜŞTÜ-
ĞÜ KADINLA
SUYA YUNAR.
LANDI. YİNE
TAHTAYA TIR-
MANDI. KURTUL-
DU.

BANA NE.. BOĞULUR.
SAN BOĞUL

BU MÜSABAKA
PEK TATSİZ GEÇ-
Tİ.. BİR YENİSİNİ
DENEYELİM.. NE
DERSİN..

İYİ O-
LUR

İRİSİ, NEHİR ÜSTÜN-
DE SIVRILEN BİR KA-
YALIĞA ATTILAR..
ETRAFLARINI BİR SÜ-
RÜ TİMSAH GEVİRDİ

KRALİÇA BU İŞKENCE-
DEN BÜYÜK BİR ZEVK
ALİYORDU. ELMAS BÜYÜ-
LENMİŞTİ, KENDİNE HA-
KİM DEĞİLDİ. KRALİÇANIN
AĞZINI SATIYORDU.

BU TİMSAH-
LAR NE BEK-
LİYORLAR?

34/1

TİMSAHLAR İŞTAHLI İŞTAH-
LI AĞIZLARINI AÇIYOR,
GİTTİDE İRİSE YAKLAŞI-
YORLARDI.

TAM BU SIRADA KOR-
KUNÇ BİR SÜRÜLTÜ
HERKESİN DİKKAT
NAZARINI ÇEKTE.

NE OLU-
YOR?

ADAR.. ADAR..
KURTAR BENİ.

ADAR
KORKUNÇ
BİR BAĞIR
TIYLA
İRİSİN
YARDIMINA
KOŞTU.
İRİS HAY-
KIRDI..

ADAR TİMSAHLARIN ÜZERİNE
SALDIRDI..

FAKAT GİTTİK
GE YORULDU.

ADARINDA BİR İŞ
YAPMADISINI GÖ-
REN İRİS MAHZUN
OLDU. ŞARKI SÖY-
LEMEĞE BAŞLADI.

ŞARKI
ELMASIN
AKLINI BA-
SINA GE-
TİRDİ.
BÜYÜ
BOZULMUŞ-
TU.

BEN BU FECİ
MANZARAYA NASIL
TAHAMMÜL EDİ-
YORUM..

KENDİNE MÂNİ
OLMAK İSTİYEN
KRALİÇAYI BİR
YANA İTTİ.

KURTARMALI-
YIM.. İRİSİ.. ADA-
RI KURTARMA-
LIYIM.. GEKİL.

SUYA ATILDI. KORKUNÇ BİR
KUVVET VE AZİMLE TİMSAH-
LARIN YANINA YÜZDÜ. VE BAŞ
LADI BİÇİĞİNİ
SAPLA-
MAĞA...

BU MANZARAYI GÖL
REN KRALİÇA ÇILGINA
DÖNDÜ. ELMAS İNSAN
ÜSTÜ BİR KUVVETLE
BÜTÜN TİMİSAHLARI ÖL-
DÜRMÜŞ İRİSİ VE ADA-
RI KURTARMIŞTI.

ELMAS EMİR VERDİ.
GENÇ KIZLA BURAYA
GELEN İKİ YERLİYİ
BIRAKIN.. BİZE BİR
BÜYÜK KAYIK GE-
TİRİN

KRALİÇA SESİNİ ÇIKARAMADI.
KAYIK GELDİ. ELMAS, İRİS, ADAR
BİNDİLER İKİ HİNTLİ KÜREĞE
GEÇTİLER. TAŞ KALPLI KADIN-
LAR MEMLEKETİNDEN AYRIL-
DILAR

KRALİÇA, ELMASA GİTMEMESİ İÇİN
ÇOK YALVARDI.

GEL GİTME..
ARTIK HUNHAR
LIK TAŞ KALPLİ
LİLİK YAPMIŞ.
YACAĞINI.
GEL..

SEN BENİM GÖNLÜ-
MÜN ERKEĞİSİN..
GEL.... GEL.... AHH!!
GİTTİ!!

BU SIRADA YOLCULAR YOLLARINA
DEVAM EDİYORLARDI.

BÜYÜK BABANNI ÇOK ME-
RAK EDİYORUM.. ACABA
NE ÂLEMDE? HEMEN
ŞATOSUNUN BULUNDUĞU
KALAMYARA GİTMELİYİM.

KRALİÇA
DERİN
BİR AN
GEKTİ
VE....
VE....
BİRDEN
BİRE TAŞ
KESİLDİ.

KALAMYARDAKİ ŞATONUN
HALİNİ GÖRÜNCE ELMAS
ÇOK ÜZÜLDÜ.

DEDEM
NE OLDU.
ŞATO Yİ.
KILMIŞ.
İNTİYARDI
ZAVALLI
ADAMCA.
GİZ..

BU SIRADA PEŞAYER VALİSİ İN-
DRAYI ÇAĞIRDI.

SENİ BURADA BO-
ŞUNA BEKLETİYÖ-
RÜZ. SERBESTSİN
İSTEDİĞİN YERE
GÖNDE REYİM.

TEŞEKKÜR E-
DERİM.. BEN
KENDİMİ GİDE-
RİM..

İNDRA VALİ KONAĞINDAN
ÇIKTI. BİR KÖPEĞİN PEŞİNE
TAKILDI. ŞATOSUNU ARAMAYA
BAŞLADI.

VALİ DELHİDEN GELEN İKİ Pİ-
LOTU ÇAĞIRDI.

GAYRETLERİMİZ
BOŞ ÇIKTI. ELMASI
BULAMIYORUZ. SİZ
DELHİYE DÖNEBİ-
LİRSİNİZ

ALLAH RAZI
OLSUN.. BİZ
DE BURADA
SIKILMIŞTIK

GİDERKEN DE ŞU İNTİYAR ADA-
CAĞINI MEMLEKETİNE GÖTÜ-
RELİM. BURADA PERİŞAN OLACA-
KIZ.

SİZ DE Mİ O İNTİ-
YARA ACIYORSUNUZ?
PEKİ NİSİ
İSTERSENİZ ÖL-
LE YAPINIZ..

ARKASI
YAR

GÜZEL YUSUF

TARİHİ AŞK VE MACERA ROMANI

Yazarın Kemalettin Tuğcu

SAYI : 31

Gülümsiyerek bana sokuldu:
— Çok nazıksınız Şövalye:
— Hayır, hakikat budur. Bu cansız ve ruhsuz resim bir tablo olarak pek güzeldir. Fakat onun aslını görenler, ona hayran kalkanlar buna bakmak bile istemezler.
Mağdelina blüsbütün bana döndü. Bileklerini omuzlarıma koydu. Başını arkaya doğru attı. Konca dudaklarının üstüne bir puse kondurmayacak kadar budala oluyacağımı isbat ettim.
Bu hoppa, oynak ve canlı Mağdelina akrabamızın mazisine güvenerek birden pek samimi olmuştı bana:
— Onu size iade edeceğim, dedi.
Ve tekrar uzanarak bana ağız ile çapkın bir öpücük verdi. Sonra birbirimize yakın, ve birbirimizden hoşnut olarak birlikte yürüdük. Merdivenleri tekrar indik. Başına bir iş çıkmadan oradan savuşmak istedim. Fakat pek muhteşem bir yemek salonuna götürüldüm. Birbirinden güzel genç kızlar melekler gibi etrafımızda dolaşıyor ve Düşes babası olan ihtiyar Markiye sütlü çorbasını içiyordu.
İşte bu sıradaydı ki bitişik salonda telâşlı hareketler oldu. Konağın teşrifatçısı dik bir sesle:
— Şövalye Don Karlos! diye seslendi.
Ana, kız yerlerinden kalktılar. Bana hayretle baktılar. Bu sırada da kapıdan yemek salonuna çirkin yüzlü, gayet iri yapılı, kaba bir adam girdi. Yüzünde kılıç yaraları bulunuyordu. Rengi gayet esmerdi.
Düşes ona hayret ve endişe ile bakarak sordu:
— Kim, kimsiniz siz?
— Sevgili halacığım, ben oğlunuz Şövalye Don Karlos.
Lükres bana baktı. Tekrar yeni gelene baktı. Mağdelina bir çığlık kopartmıştı. İhtiyar Marki çorbasını üstüne dökmüştü. Yemek salonunda garip bir hava esmeğe başladı. Belki yukarıdaki adamın resmine hakikaten pek fazla benziyen bu hakiki Şövalye Don Karlosun asıl aranılan adam olduğunu sezen Lükres yine bana döndü:
— Siz kimsiniz Şövalye? diye sordu.
Kendisini ayakta selâmladım ve:
— Şövalye Don Karlos, dedim. Mağdelina baygınlıklar geçiriyordu. Don Karlos tehevvrle haykırdı:
— Don Karlos mu? Alçak sahtekâr.
Elini derhal kılıcına atmış ve onu sıyrıp çekerek bir adım ilerlemişti. Ben de aynı hareketi yaptım ve:
— Sözüünüzü size iade ederim şövalye, dedim.
Benim dövüşe hazır bir vaziyet almaklığı Don Karlosu biraz şaşırttı. Tepemden topuklarıma kadar süzdükten sonra:
— Şimdi terbiyeni vereceğim,

dedi.
Ben de mukabele ettim:
— Önce biz konuşalım Şövalye. Son sözü kılıçlara bırakalım. Beni buraya gönderen Dimetriyostur. Aldığım emri yerine getirdim. Fakat burada bu ihtiyar Markiye ve bu sevimli, asil kadınlara hakikati söyleyecek zaman bulamadım. Siz geldiniz. Bunu ya böylece kabul eder, beni bir dost sayarsınız, veya bu mesut yanlışlığı hal için kılıçlarımıza müracaat ederiz.
Düşese dönerek hakikati kendisine anlattım. Mağdelina ağlıyordu. Düşesin beni makul ve nazik bulmasına mukabil Don Karlos derhal üstüme atıldı.
Onu çok güzel karşıladım. Kılıçlar birbirini sıyrırken:
— Hiç te nazik değilsiniz şövalye, dedim. Bu asil insanlar yanında dövüşmek istemiyorum. Sizi

öldürmeyeceğim ve size karşı ancak kendimi koruyacağım.
Ortalığı bir dehşet sarmıştı. Güzel kızlar köşelere kaçmış, Marki koltuğunda ufalmış, böyle düello-ları kimbilir ne kadar görmüş olan Lükres metanetini muhafazaya çalışarak Don Karlosa ricakâr sözler söylemeğe başlamıştı. Fakat o:
— Bu sahtekârın terbiyesini derhal vereceğim, diyordu.
Fakat bu okadar kolay değildi. Elindeki kılıcı kabzasından çekerek parmaklarından kurtararak duvarlardan birisine çarptım. Şövalye deli gibi olmuştu. Rengi morardı. Gülümsiyerek:
— Kılıcınızı daha sıkı tutunuz dostum, dedim.
Kılıcının üstüne koştu. Onu alda havaya kaldırarak üstüme hücum etti. O kadar hızla koşmuştu ki önünden çekildiğim zaman duvara yapıştı. Ben arkasında bulunuyordum. İstesem kendisini derhal öldürürdüm. Fakat bekledim. Hattâ Lükres onu öldüreceğimi zannederek bir çığlık koparmıştı. Sükûnetle:
— Hazır mısınız Şövalye? diye sordum.
— Ah alçak, şimdi seni parça parça edeceğim.

— Hakaretinizi size iade ederim. Bu iki oldu. Üçüncüsünde sizi susturmak için tokatlamak zorunda kalacağım.
— Al, iste geber.
Dimdik olarak hücum etmişti. Fakat kılıcı tekrar elinden uçtu. Canavarlar gibi bağırdı. Kılıcına koştu. Beyaz mermerlerin üstünde ayağı kayarak yüz üstü düştü. Kendisini olduğum yerde bekliyordum. Onun üstüne gideceğimi zanneden halası yanıma gelmişti. Yüzünde yaşlar vardı:
— Öldürmeyiniz, öldürmeyiniz, diye yalvardı.
— Söz veriyorum, dedim.
Mağdelina bana bakıyordu. Beni takdir ediyordu. Herhalde asil bir adam olması gereken teşrifatçı da dudaklarını kıpırdatarak bir şeyler mırıldanıyordu.
Don Karlos kılıcını yine aldı.

Konca dudaklarını bana uzatarak mukabele etti
Şiddetle soluyarak:
— Bizans zindanlarında çürüteceğim seni, dedi.
— Emrinizi beklerim şövalye. Şimdilik yerimi size terk ediyorum. Birbrimizi hakiki şahsiyetiyle tanıdık. Arzu ederseniz dostluğumuzu başka bir yerde de takviye ederiz.
Artık bana saldırmıyordu. Acizini anlatmıştı. Birden döndü. Akrabası olan kadınları ve ihtiyar selâmlamağa bile lüzum görmeden yürüyüp gitti.
Benim için de daha fazla kalmağa imkân yoktu. Düşese hâdiseyi tekrar anlatarak özür diledim ve kendileri gibi asil insanları tanımak şerefini bana veren bu yanlışlıktan memnun olduğumu bildirerek ellerini öptüm.
Uzun salonun sonuna kadar Mağdelina ile anasının gözleri beni takip etmişti. Teşrifatçı bana kapıları açtı ve sokağa çıkıncaya kadar yanımda yürüdü.
Ben köseyi döndüğüm vakit bir takım askerlerin ve atlıların konağa doğru koştuklarını gördüm. Bunların arasında Don Karlos ta

vardı. Okadar hırslı ve telâşlıydı ki beni göremedi.
İrenin konağına dönerken sa-dece güzel İtalyan kıızı Mağdelinayı düşünüyor ve onun da esirlerim arasında bulunmasını arzu ediyordum.
PRENSES İREN
İren beni sedirde, diz üstü gelmiş Kur'an okurken görmüş ve beklemişti. Sabahın pek erken bir saatiydi. Kendisini hürmetle selâmladım. Bana gülümsiyerek mukabelede bulundu.
Üzerinde basit bir elbise vardı. Kolları dirseklerinin yukarısına kadar çıplak ve güzel göğsü çenesinin altında yarım yuvarlak açıklıktaydı. Bu elbise yine siyah ipekliden ve siyah dantelli olmasına rağmen ona pek fazla yaraşıyordu.
Mütevazı bir kız gibi ayakta dururken bana sordu:
— Yusuf Bey, sizi gece aradım. Seslendim. Hattâ harem kapısına kadar geldim. Sesimi duymadığınıza göre konakta değildiniz.
— Evet, dedim. Sokakta duyduğum bazı gürültüler üzerine dışarıya çıktım.
— Fakat dikkat ediyorum hemen her gece çıkıyorsunuz. Bütün bu hareketleriniz ve gündüzleri saatlerce kaybolmanız bana dışarıda çok mühim işlerle uğraştığınızı düşüncesini veriyor.
— Evet Prenses. Bu benim vazifem iktizasıdır.
— Hangi vazifeyizin, Türk casusluğunuzun mu?
— Mehmet Bey için casus kul lanmağa lüzum var mı Prenses İren? Bizans her taraftan ateş çemberiyle kuşatılmıştır. Bu kanlı boğuşmayı kısa kesmek için tek bir çare İmparatoru öldürmektir. Ben bunu gayet kolay olarak yapabiliyordum. Hattâ kendi hayatımı bile muhafaza ederek, Mehmet Bey için bundan büyük bir hizmet olamazdı. İmparatorun ölümü müdafaayı derhal yıkardı.
— İmparatoru öldürdüğünüz halde ele geçmeyeceğinizi düşünüyorsunuz öyle mi?
— Buna imkân olduğunu söyledim. Fakat böyle bir şey aklımdan bile geçmemiştir. Bugün karmakarışık bulunan Bizansta her şey mümkündür.
İren içini çekerek:
— Buraya size hakaret için gelmedim, dedi. Sizden o, okuduğunuz kitabı istiyorum.
— Buyurunuz Prenses.
İren uzattığım Kur'anı aldı. Benden gördüğü gibi öptü ve başının üstüne koydu. Yüzünü bana döndürerek:
— Kitabınıza hürmet edeceğimi görüyorsunuz, dedi. Onu böyle göğsümün üstünde tutarak okuyacağım. Sizin dilinizi bildiğim için okumasını çabuk öğreneceğim.
— Emredersiniz birlikte okuyalım.
— Peki Yusuf Bey. Yalnız Olganın gördüğünü istemiyorum.
Olgadan çekinmesinin sebebini sormadım. Sedire benim oturduğum gibi oturdu. Kur'anı memelerinin üstünde tuttu. Gülümsiyerek:
— Müsaade ediniz Prenses İren, dedim.
Kur'anı sardığım ipekli örtüyü saçlarının üzerine koydum. İren hayretle yüzüme baktı ve sordu:
— Bu ne için Yusuf Bey?
— Bana elinizdeki Tanrı sözüne hürmet edeceğinizi söylemişsiniz. Başınızı bu şekilde örtmeniz gerekir.
— Peki.
(Arkası var)

ÜÇ AHBAŞ ÇAVUŞLAR HALATI GÜÇLÜKLE ÇEKTİLER. FAKAT YUKARI ALAMAYINCA..

ALLAHIM.. SEN BENİM AKLIMI MU.. HAFA ET..

NE O? KAPLUM.. BAĞA MI?

REİS KENDİNİ AŞAĞIYA ATARKEN..

BANA BİR HALAT SARKI.. TİN

BAĞLA ŞUNU.. GALİBA OYNATTI..

BİR ÇOCUK.. ÖLÜ MÜ ACABA.. AL.. LAHİM SEN ACI YAVRU.. CAĞA..

ATMACA REİS

ÇOCUĞU SIRTLAGI. UZATILAN HALATTAN YUKARI TIRMANDI.

ÖLMEMİŞ.. YALNIZ BAYGIN..

FACIA ONU BURAYA ATTI..

BİR ÇOCUK.. ACABA HANGİ AYILTA.. LIM DA ÖĞRE.. NİRİZ..

ÇOCUK AYILDI. FAKAT ÇOK KORKMUŞTU AĞZIN.. DAN BİR KELİME Bİ.. LE ALINA.. MIYORDU..

KİMSİN, NESİN? NEREDEN GELİYORSUN? SÖYLE YAVRUM BİZ.. DEN SANA FENALİK GELMEZ

FELÂKET! ÇOCUK KORKUDAN SAĞIR VE DİLSİZ OLMUŞ

HERHALDE DEDİĞİN DOĞRU..

MELWİNİN HAKKI VARDI. BU ÇOCUK KONKİTANIN OĞLUYDU. FAKAT BUNU ATMACA REİS BİLMİYORDU. YOLCULUK YENİDEN NORMAL SEYRİNE BAŞLADIĞI ZAMAN ÇOCUK GEMİ İŞLERİNE YARDIM EDİYOR FAKAT ÇOK MAHZUN GÖRÜNÜYORDU.

BOS KALDIĞI ZAMANLAR, GÖZLERİ UFUKTA BİRŞEYLER ARAMAKTAYDI..

ACABA BU YAVRUCAGIN BAŞINDAN NELER GEÇTİ?

ALLAH BİLİR.

NİHAyet BİR SABAH KARA YELKENLİ UFUKTA GÖRÜNÜNCÜ ELİOS TİTREDİ..

HEMEN İSTİRAHAT ETMEKTE OLAN ATMACA REİSİN YANINA KOŞTU, ONU SARSTI.

NEVAR KÜÇÜK? NE OLUYORSUN BAKAYIM.

KALKIP GİYİNDİ, ÇOCUĞUN PEŞİNDE GÜVERTEYE ÇIKTI. BANDİNO.. VAR BİZ DE GÖRÜYÖRÜZ BİR KALYON

DİYA DIŞI HERKES TOP BAŞINA.. EMİRLERİME DİKKAT EDİN

Erbabı Bilir

Yazan: M. YAMAN

Yaşı elliye yakın, azıcık düşkün kıyafetli, uysal, güler yüzlü bir adamdı. Başından epeyce macera geçtiği için arkadaşları bir şey anlatırken:

— Değil mi Rahmi bey, sen bu gibi işleri iyi bilirsin? derlerdi.

Yine fısıf fısıf konuşulurken, lâkırdaya karışmayan adamcağıza danışmak düşer ve seslenirlerdi:

— Bize hakem ol Rahmi bey. Bir erbabına soralım, diyorlar.

Şöyle böyle derken adamcağızın adı, "Erbabıbilir Rahmi" olup kalmıştı. İyi hikâyeleri, canlı ve imrendirici tasvirleri vardı. Alaturka musikiden epeyce anlar, içki sofrasında emsalsiz görünür, meze hazırlamakta elini tutan bulunmazdı.

Gençler kadın dalgasından bahsederken:

— Bizden geçti artık. Varın konuşun. Biz unumuzueledik, eleğimizi astık. Şimdi sıra sizin, derdi.

Fakat daire arkadaşları bir Alemdağı âlemi yapmağa karar verdikleri zaman onu beraber almakta ısrar ettiler. Hazırlıkları, eğlencenin teferruatını öğrenince başını iki tarafa salladı:

— Bana bakın evlâtlarım, dedi. Hem içki, hem de kadın bir arada olmaz. Hepiniz gençsiniz. Hepiniz delimsenirsiniz. İçki başınıza vurur, birbirinize girersiniz, mahkemelik hastahanelik olursunuz. Ne siz gi-

din, ne de beni sürükleyin. Nihayet pek canınız istiyorsa kadın arkadaştan vazgeçiniz.

Kendisine olur, molur, dediler. Hoppalıkları ile mimlenmiş, şüpheli sınıftan, sazlı, sözlü iki genç bayanı gizlice getirmeği ve işi Rahmi beye yaptırmamağı kafalarına koyan arkadaşlar Cumartesi akşamından yola çıkmışlardı. Geceyi Alemdağında, çadırdaki geçirecek ve ertesi akşama kadar orada kalarak geç vakit kendilerini gelip alacak olan otomobille şehre döneceklerdi.

Giderken iki bayan yüzünden iki otomobil oldular. Alemdağının erbabı olan Rahmi bey gider gitmez sıvandı, kebabları, salataları, mezeleri hazırlamağa girişti. Kap kaçak, takım taklavat ortaya çıktı. Güneş guruba yaklaşırken tatlı bir anason kokusu ortalığa yayıldı ve ikisi de birbirinden güzel olan hoppalar da saklandıkları yerden ortaya çıkartıldı.

Rahmi bey onların yeni farkına varmış gibi söylendi:

— Allah yardımcımız olsun. Ben size işte bunu yapmayın demiştim. Vebali boynunuza.

Gençler kendisini temin ettiler. Boynuna sarıldılar. Derken içki, arkasından saz başladı. Dağ başı sayılan bu semtte, gün ışığı ay ışığına nöbet teslim ederken içki hakikaten insanı sarıyordu.

Önce her şey iyi gitmişti. Çalındı, söylendi, içildi, yine içildi, fakat sonra delikanlıların nevirleri dönmeğe başladı.

Kızları zorla oynatmağa kalktılar. Onlar yarı korku, yarı istekle oynarken kendileri de göbek atmağa başladılar. Arkasından ilâni aşklar

birbirini takibe başladı. Derken ellerine ne geçerse ut, keman, su bardağı rakı şişesi birbirlerine girdiler.

Rahmi bey feryat ediyor, sarhoş gençleri teskine çalışıyor, birisini oturturken öteki kalkıyordu.

Birkaçının burnu kanamış, yanağı sıyrılmış, bazısının elbisesi yırtılmıştı. Yeniden kapışmak için dişlerini gıcırdatıyorlardı.

Rahmi bey delikanlıları birer birer köşelere çekerek onlara rakıyı bol bol sunuyor ve suratlarını birer ağaca dayatarak ellerine birer de

sigara veriyor, şöyle biraz kendilerine gelmelerini tavsiye ediyordu.

Hakikaten erbab bir adamdı.

Kısa zamanda en dayanıklısını bile sızdırmağa muvaffak olmuştu. Altı delikanlı, altısı da yaka, paça açık, kendilerini vermişler, istim tutmuş kazanlar gibi horhiyarak, tıshiyarak uyumağa başlamışlardı. Kiminin üstüne ceketini örten, kiminin başının altına battaniyeden bir yastık yapan Rahmi bey bir baba gibi ihtimam gösterdikten sonra kızların yanına dönmüş ve:

— Vartayı kolay atlatamadık ama nihayet başımız dinç kaldı çocuklar demişti. Şimdi sizinle ikiye kadeh daha içelim de şu kebaba bir yanaşalım bakalım.

Tatlı dilli, güler yüzlü, görmüş geçirmiş, halden anlar Rahmi bey,

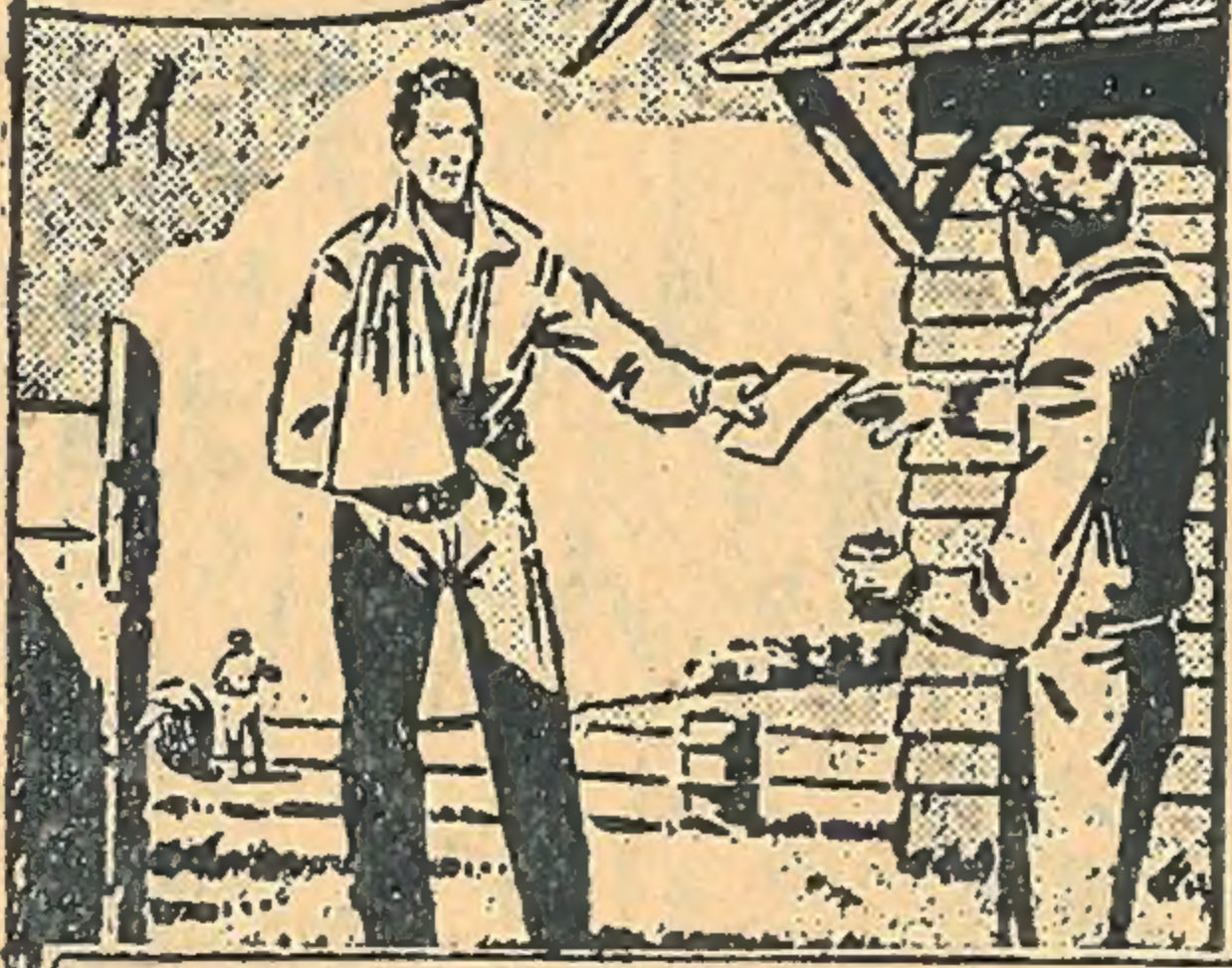

tam erbab olduğunu gösterdi. Yeniden içti ve içirdi, yeniden şarkı söyledi. Mehtabın en civcivli zamanında kuş seslerini dinliyerek, hafiften üşüyerek birbirlerine sokularak içkinin, mehtabın, Alemdağının ve dünyanın tadını çıkarttılar.

Nihayet oğlan çocukları gibi kızları da uyuttu. Sabahleyin kızlara "Çivi çiviye söker" diye birer kadeh

(Arkası 14. sayfada)

FREDDİ BAK YİNE ŞİFRELİ BİR MEKTUP GELDİ..

YİNE AYNI NAKARAT. DAK İSMİNDE BİRİ TEHDİT EDİYOR. DİYANA HAPİSEDİLDİĞİ YERİ YA ZİYOR.

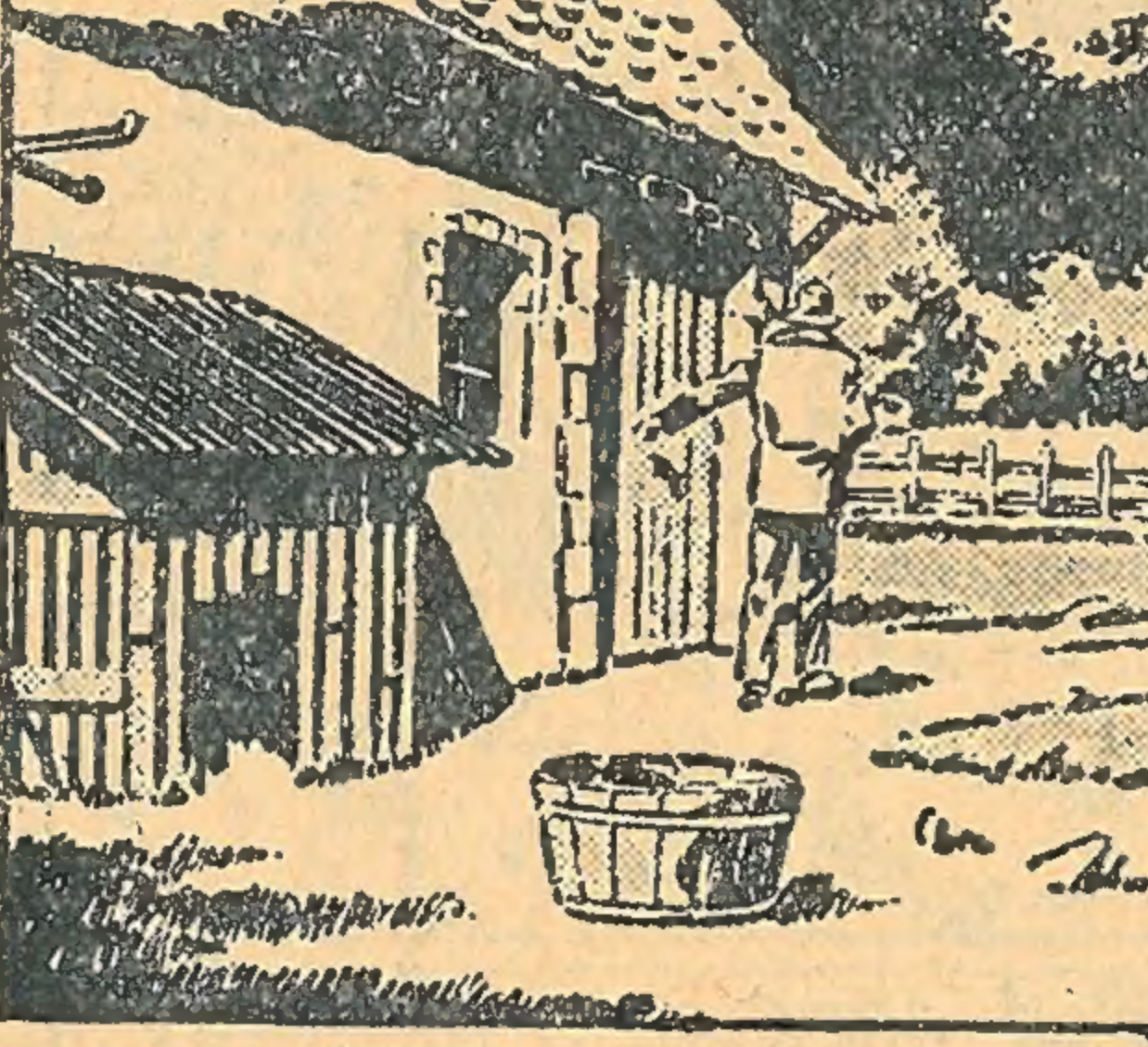

O GECE GECEYARISI NEREYE ÇIKIYOR SUNUZ? YARIŞ OTOMOBİLİMİZDE UFAK BİR TAMİR İŞİ VAR..

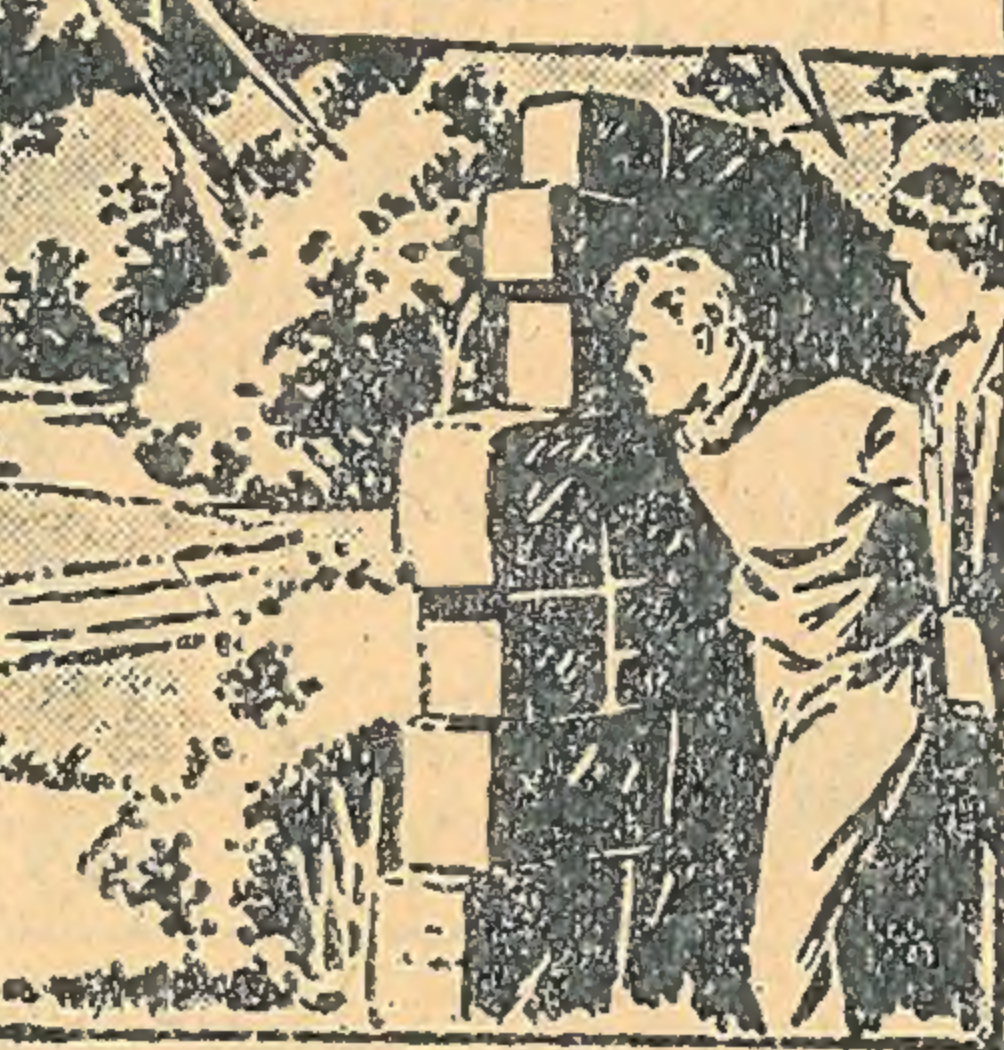

MACERA PESİNDE

İKİ ARKADAŞ GECE NİN KARANLIĞINA DALDILAR

İŞTE.. BİRİ VAR.. AMA BU ŞÖFÖR..

LABEY ENSELENDİ.

LABEY MUKAVEMET ETMEDİ. KARŞISINDAKİLERDEN YALNIZ BİRİ BİLE KENDİNİ HAKLIYABİLİR Dİ.

KAÇ KİŞİ SİNİZ. İKİ.. DAK DIŞARI ÇIKTI.

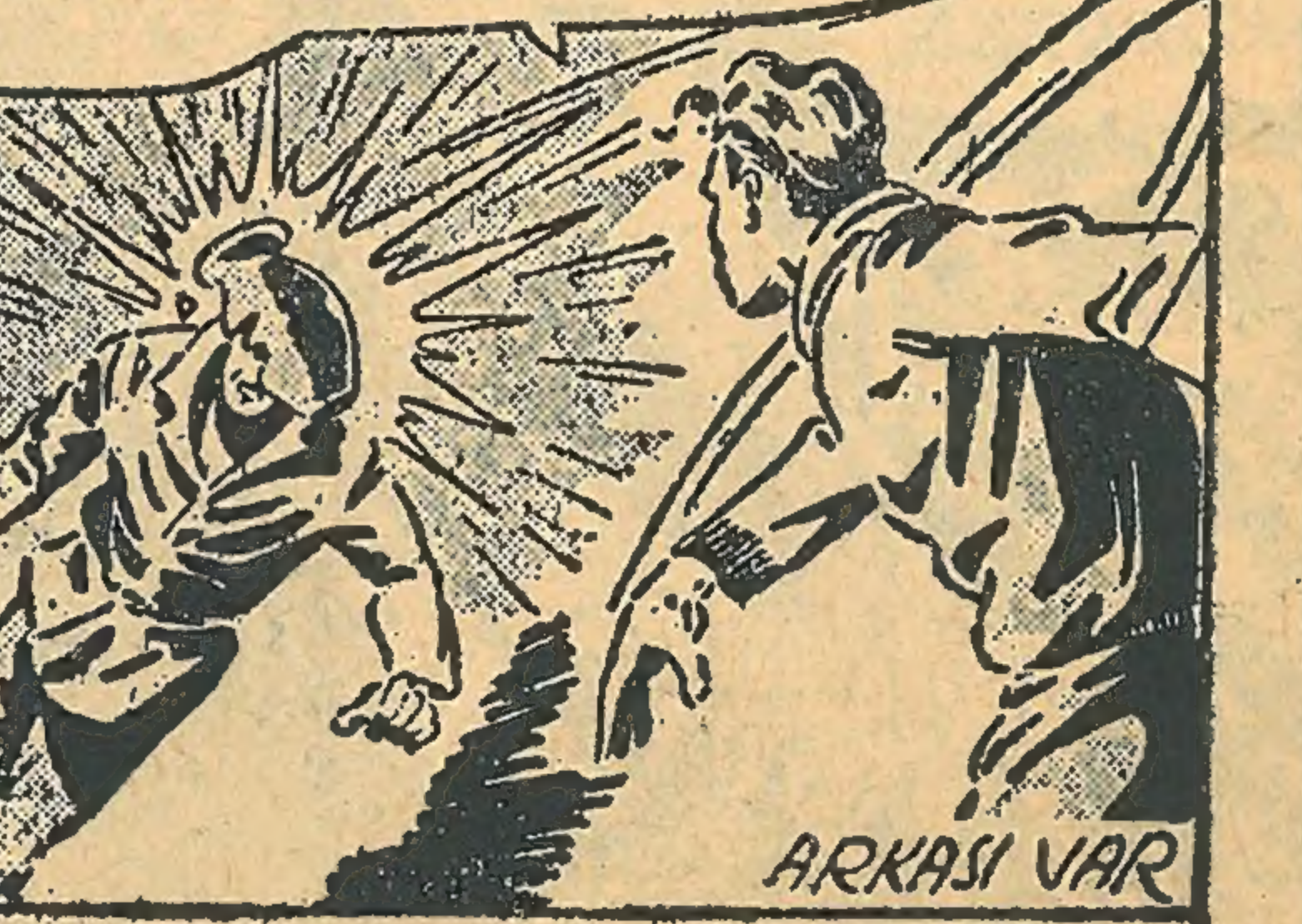
LABEY ORMANIN İÇİNE KAÇMAĞA YELTENDİ. FREDDİ İKİ ADIMDA HERİFE YETİŞTİ.

DAK ŞİMDİ YA METEOR'UN CANINA OKUYOR.. YAHUT KARDEŞİNİN EN SESİNDE BOZA PİŞİRİYOR..

BUYURUNUZ.. HAZIR.. PİŞMİŞİNİ GETİRDİM.

ARKASI VAR

YERLİLER YALNIZ
KENDİLERİNİN BİL-
DİKLERİ
YOLDAN
SİLAH
SESİNİN
DUYUL-
DUĞU
YERE
YÖNEL-
DİLER.

KORSANLAR KRALI

no:16

SİLAHI ATAN, KOR-
SANLAR KRALININ
HAYATINI BA-
ĞIŞLADIĞI
RUENA İDİ.

YOLLARINI DİK BİR KAYA-
LIK KESTİ. AŞAĞIDA YE-
MEK PİSİREN RUENAYI
GÖRDÜLER.

YERLİ ARKADAŞLARINA
HEYECANLI HEYECANLI
BİR ŞEYLER SÖYLEDİ
SONRA ORMANIN SES
SİZLİĞİNİ YIRTAN
KESKİN BİR İSLİK
GELDİ.

ÖRÜ RUENA TAYARU
ADINDAKİ YERLİ ŞE-
FİN UZUN İSLİĞİNİ DU-
YUNCA TITREDİ.

AYAĞA KALKTI.
ŞEFE CEVAP VER-
Dİ. İSTE BU SIRA-
DA YERLİNİN YANIN-
DAKİ BEYAZI GÖRDÜ.

HİNTLİ ŞEF İLE RUENANIN KARŞILAŞ-
MASI ÇOK SAMİMİ OLDU. KORSANLAR
KRALI RUENAYLA İYİ GEÇİNMEK LÜZU-
MUNU HİSSETTİ.

MERHABA KAPTAN.
HOŞGELDİNİZ...
NE O ? YOKSA SİZ
DE ALTIN ŞEHİRİN
PEŞİNDE MİSİNİZ?

O GECE BEYAZLAR
ŞEREFİNE BÜYÜK BİR
ZİYAFET VERİLDİ. KUZU-
LAR, GEYİKLER 181
KIZARTILDI.

PANAMANIN YOLUNU BİLMİ-
YORDUM, HELBET BULURUM.

AKLA GE-
LEN EN
YAKIN YOL
RUENAYI
TAKİP ET-
MEKTI.
KAPTAN
ONUN BU
ŞEHİRİ BİL-
DİĞİNE
İMANI VAR-
DI. FAKAT.

ARKASIVAR

ÇİN ZEHİRİ (Başı 3. sayfada)

suretiyle onu bu akibetten kurtaran rahibe ne şekilde teşekkür edeceğini bilemiyordu. Uzun süren hürmet cümleleri nihayete erdikten sonra adam rahibe bir sepet çörek bırakarak çıkıp gitti. Rahip derhal bunlardan birini ısırdı.

Khan onun yüzünün aldığı ifadelere bakarak çöreklerin fevkalâde lezzetli şeyler olduğu kanaatine varıyordu. Ama ne yazık ki bu nefis şeylerin bir parçası bile onun kurşına girecek değildi.

Ertesi sabah kalktığı zaman rahip meydana yoktu. Khan masasının üzerinde kendisi için yazılmış bir mektup buldu. Mektupta rahip şöyle diyordu:

"Bir işim çıktığı için gidiyorum. Üç gün sonra döneceğim. Ben yokken her tarafı temiz tut. Vazonun kırılmamasına dikkat et... Bana verilmiş olan çöreklerin yerini keşfetmişsinizdir. Onları sakın yeme çünkü zehirlidirler. Eğer döndüğüm zaman vazonun kırılmış olduğunu görürsem hiç acımadan seni öldürürüm!"

Bu mektubun tesiri yarım gün sürdü. Ertesi gün Khan çöreklerin hepsini yedi.

Sonra Buda heykelinin yanındaki vazoyu taşığın ortasına fırlatarak parça parça etti ve tekrar dolabın önüne dönerek boylu boyunca yere uzandı.

Rahip üç gün sonra geldiği zaman onu bu vaziyette buldu: Etraf toz ve kirden gözükmüyordu. Khan'ı tekmelerken:

— Nedir bu hal domuz yavrusu, diye bağırdı. Niye böyle yatıyorsun? Yerlerin hali nedir?

O zaman Kahn şu cevabı verdi:

— Beni affedin efendim. Gittiğinizin ertesi günü yanlışlıkla vazoyu kırdım. Bu yüzden beni öldüreceğinizi biliyordum. Sizi zahmetten kurtarmak için kendi kendimi öldürmek istedim. Çöreklerin zehirli olduğunu yazmışsınız, onlardan birini yedim, ama hiçbir tesiri olmadı. Ben de ölümümü çabuklaştırmak için hepsini yemek zorunda kaldım.

HANİMEFENDİNİN KEYFİ (6. sayfadan devam)

bayı durdurdu ve direksiyona gorthu hanım geçti... Hakikaten cehennemi bir süratle yol alıyorlardı ve hiç şüphe yok ki, zamanında istasyona yetişeceklerdi. Ama ne yazık ki biçimsiz bir şekilde (!) yolun kenarına dikilmiş bir ağaç onları zink diye durdurdu.

Bir hurda yığınının başında başka bir şey olmayan otomobilin içinde, her ikisi de mucize kabilinden sağ kalabilmislerdi. Dışarı çıkıp da üstlerini başlarını silmelerken hanımefendi:

— Bu vesileyle arabadan kurtulmuş oldunuz, dedi. Bir şeye benzemiyordunuz. Hızlı gidemediği gibi direksiyonunda da bir aksaklık varmış.

M. Sylvestre başını salladı ve cevap vermedi. Sadece, kız beş dakika sonra, işaret ederek durdurduğu yeni arabaya binerken:

— Yazık! diye mırıldandı. Sevimli bayanı gıcır gıcır arabasına almış olan adam sordu:

— Neye yazık diyorsunuz?

— Biraz sonra anlarsınız!

ERBABI BİLİR (13. sayfadan devam)

daha içirdikten sonra akşam üstüne kadar onlarla su başında yarenlik edip, manzaralar seyretti. Ve nihayet geç vakit otomobil gelince delikanlıları tartaklayıp uyandırarak üst üste içeriye yerleştirdi ve çektiler.

Pazartesi günü, kiminin yüzü flâsterli, kimi hâlâ yemyeşil, daireye gelen arkadaşlar ne yapacaklarını, ne söyleyeceklerini bilmiyorlardı. Rahmi bey bıyık altından gülüyor ve sesleniyor:

— Alemdağı nasıldı? Ben siz demedim mi?

Diye soruyor ve kimse cevap vermeyince ellerini uğuşturuyordu.

— Erbabı bilir. Haftaya yine var mısınız çocuklar!

ASK İHTİRASTIR

ÂŞIKTIR BELKİ..

BU HAL JORJİNANIN, TAYYARE ALA-
NINA GELDİĞİ GÜNE KADAR DEVAM
ETTİ.
HEY FRANK.. RAHATSIZ ET.
MI YORUM YA?
JORJİNA!
NE SÜRPRİZ..

BU YAKINLARDA
FRANK'A BİR HAL
OLDU. DAİMA NESELİ
ATILGAN, GÜLERYÜZLÜ.

3/1 LARRİ O GÜNDEN SONRA
FRANKA O GECE DEN BAH-
SETMEDİ.

FRANK
LARRİNİN NEYE
KIRILDIĞINI BİLİYORDU.

İYİ BİR AKROBATMIŞSIN
TAYYAREYLE CANBAZLIKLAR
YAPARMIŞSIN. ONU GÖRMESE
GELDİM.. AMA SEN NEYE
BANA GELMEDİN

GOK MEŞGULDUM.
LARRİ DE GELME
Dİ Mİ?

KÂFİR KIZ..
JORJİNA DA O KADAR
GÜZELDİ Kİ.. FRANK'IN
BÜTÜN KENDİNİ GEKMEŞİNE
MUKABİL O YAKLAŞIYORDU.

BENİ BU AKŞAMI
SİNEMAYA GÖTÜR
SENE.. MI? BİLMEN

SENİ...
SİNE-
MAYA
GÖTÜR
Mİ?

O GECE
SİNEMADAKİ
ÖPÜŞME SAHNELERİ..

VE SONRAKİ
GEZİNTİLERDE JOR-
JİNANIN CIBIL CIBIL HALİ
FRANK'I İYİCE ÇİLEDEN GIKART-
TI. FAKAT ARKADAŞININ YAVURLUSUNA
KEM GÖZLE BAKMAK İSTEMİYORDU.
JORJİNA..

FRANKİ...
CANIM
SÖYLE..

JORJİNA.. BEN..
ŞEY... YANI..

HÂDİSELER
FRANKIN İSTEME-
DİĞİ ŞEKİLDE GELİŞTİ.

FRANK SEN MİSİN? SÖYLÜYE-
CEKLERİN Mİ YAR? GOK MU
MÜHİM? YOK CANIM.. GEL
SEKERİM SENİ
BEKLİYORDUM

FRANK ANİZEYİ
YERİNE KOYDU.
ARTIK KARARINI
VERMİŞTİ. JORJİ-
NAYA AYRILMA KA-
RARINI BİLDİRE-
CEKTİ.

KAPI ÇALINDIĞI ZAMAN
JÖRJİNA BANYODAYDI. İÇE-
RİYE GİRENİN FRANK OLDU-
ĞUNU SANIYORDU. HALBUKİ
BU VAKİTSİZ ZİYARETÇİ LAR-
RİYDİ.

FRANK SALONA GİR SEKERİM.
ŞİMDİ GELİYORUM. ÇIPLAĞIMI
ARKAMA BİR ŞEY ALAYIM DA..

JÖRJİNA KARŞISINA
FRANK YERİNE LARRİ'Yİ
GÖRÜNCE YÜZÜNÜ BU-
RUŞTURDU.

A.. BEN FRANK
SANMIŞTİM..

TABİİ ONUN
GELMESİ
SENİ MEM-
NUN EDERDİ.
BENDEN NESİ
FAZLA ALLAH
AŞKINA

LARRİ UZUN
ZAMANDANBERİ BU ANI
BEKLİYORDU. İÇİNİ
DÖKTÜ.

NEYE BENDEN
KAÇIYORSUN JÖRJİNA..
SENİ SEVDİĞİMİ BİLİYOR-
SUN.. NEYE CEVAP VERMİ-
YORSUN? SÖYLE HANGİMİ-
Zİ SEVİYORSUN?

LARRİNİN
KALBİ KÜT KÜT ATMA-
ĞA BAŞLADI. KIZI KENDİNE
DOĞRU ÇEKTİ.

JÖRJİNA.. SENİ NE KADAR
ÇOK SEVDİĞİMİ GÖRDÜYOR-
SUN.. İTME BENİ..
DELİ MİSİN LARRİ?
BIRAK BENİ.. FRANK
FRANK.. İMDAT..

TAM BU SIRA-
DA, ÇAT KAPI, FRANK
GELDİ. ONLARI MÜCADELE
HALİNDE VE JÖRJİNAYI YARI
ÇIPLAK GÖRDÜ.

SEN BENİM İŞİME
NE KARIŞIYORSUN

KIZ, BIRAK DİYOR
BIRAKSANA... HIRT-
LIK ETME..

FRANK!
AĞZINI BOZMA.

LARRİ HAKKINDA İYİ DÜŞÜNCELERLE JÖR-
JİNİN EVİNE GELEN FRANK'IN BİRDENBİR
TEPESİ ATTİ.

FRANK.
FRANK
DUR..

SANA İYİLİK YARAMAK
Kİ.. SERSEM.. SEN DE